

Belvárosi Harangszó

A SARKAD-BELVÁROSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG IDŐSZAKOSAN MEGJELENŐ LAPJA

XII. évfolyam 3. szám

2024. május

Kedves Olvasó!

Sok mindenért szeretünk lelkesedni, mely már gyermekként megjelenik bennünk. Lelkesedünk valamiért, amit másokkal közösségekben tehetünk meg, valamiért, amit szeretünk csinálni, amiért rajonghatunk. Lelkesíthetnek minket a kiváló pedagógusok, a saját szüleink vagy épp a barátaink. Később lelkesíthetnek a kortársak és a szerelmek is. Lelkesít egy kirándulás, egy felfedezés, egy izgalmas könyv, egy esemény, egy utazás és a sort még hosszan lehetne folytatni.

Egyik ember viszi előre a másikat, egymást lelkesítik. Ezt figyelhetjük meg gyülekezetünk különböző csoportjaiban is. A nőszövetségben vagy a férfikörben, ahol egy új ötlethez többen csatlakoztak, melyet kihívásként és kalandként élnek meg. A hölgyek mostantól hímzett kendőket és könyvjelzőket készítenek a keresztlőkre és a konfirmációi fogadalomtétel alkalmára.

Ám van, amikor épp az ellenkezőjét éljük át, hiszen léteznek olyan lehúzó erők is, amelyek képesek elvenni örömlnket, lelkesedésünket, és így épp az a plusz energia csökken, amely valami többre, valami másra motiválna. Félni kezdünk az újtól, a többitől, a lehetőségektől, és nem vágunk bele, nem akarunk változtatni. Úgy érezzük, erre már nincs energiánk, több már nem telik tőlünk. Járunk és elfáradunk, megyünk, de nem tudjuk, miért. Futunk és ellankadunk, nem tudunk megújulni, erőt meríteni, mintha még a remény lángja is kialudna.

Amennyiben csak egy bizonyos 'mennyiségű' erővel, lelkesedéssel rendelkezünk, és nem lenne lehetőségünk muníciót meríteni, akkor előbb-utóbb elkopnánk, és nem maradna semmi erőnk sem. Nagypám sokszor mondta: „az élethez kedv kell.” Én azzal egészíteném ki, hogy az élethez Lélek kell. Nem elírás a nagybetű. Isten Lelkére van szükségünk! A Szentlélek ajándékára, hogy valóban élni tudjunk, hogy legyen megújuló erőforrásunk.

Lélek nélkül nincs egyházi, gyülekezeti élet sem. Ha ebbe az újságba beletekintünk, és látjuk, mennyi minden történt velünk csak az elmúlt ötven napban, akkor egyet meg kell állapítanunk: Isten Szentléleke nélkül mindez nem valósulhatott volna meg. Az egyháznak kezdetektől fogva voltak patrónusai, akik támogatták az adott gyülekezetet, vagy az egész egyházat, de lelki oldalról egyetlen Pártfogója van a keresztyénségnek: a Szentlélek. Ő az, akire támaszkodhatunk, aki előre visz, aki lelkesít bennünket, hogy általa mi is lelkesíthessünk másokat. Aki mindig ad férfiakat és nőket, időseket és fiatalokat. Olyanokat, akik bizonyosságot tesznek, akik szolgálatba állnak, akik önmagukat adják, akik indulnak, amikor kell, és bátrakká lesznek, ha arra van szükség.

Isten lelkesítő ereje, hatalma nélkül nem lennénk képesek változást elérni sem magunkban, sem közösségünkben. Péter első beszéde nem azért volt akkora hatású, mert olyan remek szónok volt. Nem tanult ő retorikát, sem teológiát, nem volt előképzettsége, sem nagy tudása, vagy felismerése. Ő csak beszélt, mondta, amit Isten Lelke által mondania kellett. Addig, amíg a Lélek meg nem ragadta, a világ minden kincséért meg nem szólalt volna. Ahogyan egyébként a többiek sem álltak elő, mert nem volt bátorságuk. Péter beszéde azért tudott megszólítani másokat, azokkal a tanítványokkal együtt, akik szintén szólni kezdtek az első pünkösdi napján, mert Isten Lelke nem csak őket, hanem hallgatóságukat is magával ragadta. Lelkessé váltak. Együtt.

Ez valójában mind a mai napig így történik. A konfirmálókkal, akik számot adnak ismereteikről és hitvallást tesznek. Azokkal a felnőttekkel, akik elindulnak Isten felé, akik lelkesedni kezdtek, és így közelednek a gyülekezet közösségébe, annak valamelyik csoportjába. Ki indította őket? Nem csak egy ember, nem csak egy esemény, vagy épp egy élethelyzet. Isten Lelke indította őket. Mindnyájunkat. A Lélek visz minket előre. A Lélek ad új erőt, és frissít meg az új kihívások előtt. A Lélek éltet mindnyájunkat. Jó Lelkesedést kívánunk Pünkösdi Ünnepeknél!

(Koncz Zsolt lp.)

Templomba hív a harang!

„Az első könyvet arról írtam, Teofiloszom, amit Jézus tett és tanított kezdettől fogva egészen addig a napig, amelyen felvitetett, miután a Szentlélek által megbízást adott az apostoloknak, akiket kiválasztott. Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta nekik, hogy ő él, amikor negyven napon át megjelent előttük, és beszélt az Isten országa dolgairól.

Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: *Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg. Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: Uram, nem ebben az időben állítod helyre Izráel országát? Így válaszolt nekik: Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig.*

Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől. Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, akik ezt mondták: *Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.*

Ezután visszatértek Jeruzsálembe az Olajfák hegyéről, amely Jeruzsálem közelében van egy szombatnap járőföldre. Amikor hazatértek, felmentek a felső szobába, ahol a szállásuk volt, mégpedig Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, Alfeus fia, Simon, a Zélóta és Júdás, Jakab fia. Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt. (Apostolok Cselekedetei 1,1–14)

Kedves Testvéreim!

Az eget bámulni haszontalan időtöltésnek tűnik. S ha ezeket az igéket olvassuk, akkor még igazolni is látjuk magunkat: aki az eget bámulja, nem tudja, mi a valóság, az nem törődik a mindennapokkal, az elvesztegeti az idejét, akár még a lehetőségeit is. Mára odáig jutottunk, hogy átestünk a ló túlsó oldalára, és nem kémleljük egyáltalán az eget,

illetve nem úgy, ahogy azt mondjuk itt a tanítványok tették.

Ám az nem igaz, hogy nem szeretünk beletekinteni az űr végtelenségébe, a mindenség megfoghatatlan titkaiba, abba, ami a fejünk felett van, fenn az égen, illetve azon túl. Ma is nagy érdeklődésre tart okot, ha valami különös égi jelenségre hívják fel a figyelmünket. Emellett számtalan videót, tudományos dokumentumfilmet hallhatunk, láthatunk a különböző űr-expedíciók elképzelt lehetőségéről. Ha nem foglalkoztatna minket az ég, és ami a világűrben van, akkor nem lennének ilyen terveink, akkor egyáltalán nem is törődnénk ezzel a gondolattal. Az évezredek során nem volt olyan helye a világnak, ahol ne kutatták volna a csillagokat, az égitestek mozgását. Sokan mind a mai napig meg vannak győződve róla, hogy az égen zajló jelenségek, a csillagok állása befolyásolja sorsunkat, életünk egészét.

Az eget igenis bámulja az ember, és ha nem is a fentebbi tudományos, vagy egyéb érdeklődés hajtja, akkor is lenyűgözi a végtelensége, a határtalansága, hiszen az ember érzi a maga parányi voltát, esendőségét, kicsinységét ennek a nagyságnak a láttán.

1. A tanítványok azonban nem azért bámultak felfelé, hogy pusztán az eget kémleljék, hogy elmerüljenek szépségében, vagy azért, hogy nagyot sóhajtva, beletörődjenek sorsukba, hanem azért, mert valami különleges dolog történt velük ezen a napon. S jóllehet, már sok különös pillanatot élhettek át Jézus mellett az elmúlt időszakban, mégis ez a látvány, ez a helyzet letaglózta őket. Az elmúlt negyven nap is tartogatott meglepetéseket, hiszen Jézus feltámadt, és már maga ez az esemény fordulópontot jelentett a tanítványok életében, most mégis egy egészen más dolog történik velük. Rádöbbennek arra, amit eddig is sejtettek, de most a szemük számára is érzékelhetővé vált. Az, hogy Jézus tényleg Isten. Hogy ő nem e világhoz tartozik csupán. Amíg földi testben volt ez nem volt ilyen egyértelmű, sőt még azután sem, hogy feltámadt, mert emberként járt kelt köztük és a világban. Lehetett vele beszélni, meg lehetett érinteni. S ha még meg is értették, hogy Ő Isten fia, ez olyan megfoghatatlannak tűnt Jézus személyével kapcsolatban. Bármennyire értették a szavait, és látták csodáit, sőt még meg is döbbsen rajta, mégiscsak egy embernek tartották, akinek különös képességei vannak, meg Isten fiának vallja magát.

Szerintem, értjük ezt az érzést. Nagyon együtt tudunk érezni valakivel, aki elveszíti valakijét, vagy épp a házát, családját, vagy ami a legértékesebb volt neki. Együttérzünk a rászorulókkal, az éhezőkkel, de egészen másképp látjuk a dolgot, ha a saját bőrünkön tapasztaljuk meg az érzést. Akkor már tapasztalati valósággá válik, és egyszerre érteni fogjuk azt, akit eddig is, csak másként. Most már sorstárs lett, egy lettem vele.

Amíg nem az én életemben tapasztalok meg valamit, addig nem elég erős az azonosulás az adott dologgal. A mennybemenetel ünnepe tanít meg minket arra, amit a tanítványok olyan elemi erővel éreztek meg ott, az Olajfák hegyén: Jézus az Isten fia, aki elfoglalja méltó helyét a mennyben, az Isten mellett. Ő nem csak egy nagyszerű ember, hanem ő maga az Isten, ő maga a mindenség ura, aki magasabb az égnél is, aki mindennél hatalmasabb.

2. A másik dolog, amire ez az eseménysor megtanít minket, az az, amit az angyal mond a tanítványoknak, amikor Jézus elmenetele után még mindig bámulnak felfelé. Kijózanítóan hat ez a néhány mondat. Ám fontos, hogy mi után következik. Az angyal nem azonnal szól, hanem egy idő múlva. Vagyis kell időnként az égre tekintés a keresztyén embernek is, ám nem maradhat ebben az állapotban. Az angyal szava ma is hangzik. Mit bámultok az ég felé? Vagyis ne bámuljatok az ég felé, mert Jézus vissza fog jönni. Ahogy elment, úgy fog visszajönni is. Sok idő telt már el azóta, hogy elment, de ez csak földi mérték, és Istennél mindez csak egy pillanat.

El kell szakadnunk az ég bámulásától, ami azt is jelenti, hogy el kell kezdeni foglalkozni a körülöttünk élőkkel. Azokkal, akik ránk lettek bízva. Vissza kell térni majd innen is a munkánkhoz, és így nem is olyan nagy baj, hogy hétköznapra esik ez az ünnep. A tanítványok sem álltak ott fenn a hegyen a végtelenségig. Az Isten angyala nem hagyta. Vissza kellett térniük oda, ahol majd meg nem értés, bántás, sőt később üldözés is jut nekik bőven. Oda, ahol nem értik meg őket, s ahol mégis csodákat, jeleket fognak megtapasztalni, amit Jézus tesz az ő Lelkén keresztül.

Arra tanít minket a mennybemenetel ünnepe, hogy dolgunk van itt a földön, hogy Jézus általunk lesz jelen ebben a világban. Nem lesz látható, de mi láthatóvá tudjuk tenni. Jézus nem fejezte be munkáját azzal, hogy elment. Folytatódik, de

általunk. Mi fejezzük be művét, jól vagy rosszul. Nem egészen úgy, de nagyon hasonlóan, mint ahogy egy különös történet elmondja.

A történet a nagy zeneszerzőről, Pucciniről szól, akinek operái a világ kedvenc operái közé tartoznak – Pillangókisasszony, Bohémélet, Tosca. Puccininél 1922-ben gégerákot állapítottak meg. A háromfelvonásos lírai dráma, a Turandot megszületése Puccini egyre súlyosbodó betegsége miatt lassan haladt. A betegségével küzdve barátai és tanítványai könyörögtek neki, hogy őrizze meg erejét, tartson ki.

A művész egy alkalommal megjegyezte: „Ha én nem fejezem be a zenémet, a tanítványaim fogják befejezni.” A zeneszerző még nem végzett a munkával, amikor 1924. november 29-én meghalt.

Halála miatt az 1925 áprilisára tervezett premiért el kellett halasztani, a művet – a karmester és tanítvány Arturo Toscanini hozzájárulásával – vázlatai alapján a szintén tanítvány Franco Alfano fejezte be. Puccini megígérte Toscanininek, hogy művét befejezetlenül fogják előadni, s így is történt. Az 1926. április 25-i premieren a milánói Scalában Toscanini a harmadik felvonásban, Liu halála után a komponista által leírt utolsó ütemnél letette a pálcát, és azt mondta: „Az operának itt a vége, mert a Maestro ennél a pontnál halt meg.” – A teljes mű csak a második estén hangzott el.

Jézus műve önmagában részben befejeződött, amikor kimondta a kereszten: elvégeztett. Ha csak idáig szólna a történet, akkor sem lett volna teljesen befejezetté. Feltámadt, és még itt sincs vége. Felment a mennybe, és a történet még mindig folytatódott. Jön a pünkösd, és vele a Lélek, amely mindent megvilágosít, szólóvá teszi az addig néma tanítványokat, és cselekvővé a tehetetleneket. A történet itt sem zárul le. Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvnek sincsen befejezése: az apostolok tettei folytatódnak. Benned és bennem, bennünk. A kérdés az, hogy nem rekednek-e meg? Tényleg van-e folytatás?

3. Tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy az angyali szózat után a tanítványok visszamennek Jeruzsálembe, és elkezdik a tényleges missziói munkát. Majd csak jó néhány nap, egészen pontosan tíz nap múlva kezdődik el ez a munka. Mit csinálnak, amikor visszamennek Jeruzsálembe? Imádkozni kezdenek. Együtt, egy akarattal.

Mennybemenetel ünnepének ez a harmadik üzenete. Imádság nélkül semmi nem működik a tanítványi közösségben, de azon túl sem. Ahhoz, hogy valóban el tudjuk ma is végezni azt a munkát, amit ránk hagyott Jézus, amire az első pünkösd óta erőt is kaptunk, ahhoz nagyon sok imádság kell.

Nem valószínű, hogy mi valaha is teljesen be fogjuk fejezni Mesterünk munkáját, de ez nem akadályozhat meg minket abban, hogy megpróbáljuk. Sokszor, talán a legtöbbször, úgy érezzük, méltatlanok, alkalmatlanok, képtelenek vagyunk rá. Ám Krisztus megígérte nekünk a szükséges erőt. Hallottuk, hogyan imádkozott értünk, hogyan imádkozik most is értünk, hogy beteljesítsük tervét. Sohasem ígérte, hogy ez könnyű lesz. Soha nem ígérte, hogy nem lesz szomorúság, szenvedés, visszaesés. Még azt sem ígéri, hogy sikeresek leszünk, legalábbis nem úgy, ahogyan a világ tartja számon a sikert.

Azt viszont megígéri, hogy Lelke velünk lesz, és hogy mindenünk meglesz, amire szükségünk van ahhoz, hogy elvégezzük az ő munkáját. Tudja, hogy elfogadjuk a feladatot, hogy végezni fogjuk a munkáját. Csak kérnünk kell hozzá az ő erejét, az Ő Lelkét. Ezért imádkozunk ma is, lélekben felemelt tekintettel Jézus felé. Ámen.

Koncz Zsolt lp.

Az ünnep, amely megtanít búcsúzni

Amióta az eszemet tudom, mindig láttam egy áttetsző fátylat az életen. Láttam minden tavaszban a majdani lombhullást, láttam a virágzó rétekben a hervadást, az ajándékba kapott kávéban a megüresedő dobozt, a nyaralás első napjában a hazautazást. Ahogy teltek az évek, azt vettem észre, egyre könnyebben vetül a mulandóság árnyéka az együtt töltött időre és a meghitt pillanatokra. Hosszú évekbe telt, mire megtanultam, hogy valójában ez az, ami más minőséget ad ennek az egész, kanyargós utazásnak.

Így történhetett meg, hogy a mulandósággal járt táncos különös szimbólumává vált a mennybemenetel ünnepe. Ez a furcsa csütörtök a tavasz és a nyár elmosódó határán minden évben emlékeztetett a rohanó időre és a feladatokra, de már nem nyomaszt – egyszerűen átkarol. Pontosan emlékszem, hol voltam, és mit csináltam ezen a napon az elmúlt években, észrevétlenül vált fontos ünnepé. Töltöttem istentiszteleten; a karanténból figyelve, hogyan nő a fű; a Duna parton keresve a következő lépést; hálát adva a nagyvárosi zajban.

Az idei mennybemenetel ünnepéig azonban valahogy nagyszombattól vezetett az utam. Ezt a húsvétot nem a böjt segített megélni, hanem a szombat sajátos csendje, amely otthon ért. Kint minden kétséget kizáróan utat tört a tavasz, bent sült a kalács és lassan csordogált a halál és élet közötti időtlen délután. A márciusi napsugarak világítottak rá igazán, hogy a nagypéntektől húsvét hajnalig tartó időszak nem úgy szól a búcsúzásról, mint hinnénk: nekünk, húsvét utáni keresztyéneknek inkább a csend és a befelé tekintés órái, de nem veszteségé. A veszteség és búcsúzás érzése sokkal inkább testet ölt a mennybemenetelben. Ezért nem mindegy, hogyan érkezünk meg oda.

Ma már azt hiszem, ha van nap keresztyén ünnepeink között, amely képes megtanítani búcsúzni, az a mennybemenetel ünnepe. Ez a csütörtök azért lehet ünneppé, mert összeér benne a böjt csendje, a feltámadás öröme, a húsvét utáni negyven nap találkozásai, a feladatok felelőssége és egy maradandó ígélet arról, hogy soha sem leszünk magányosak.

Ettől nem válik a búcsúzás egy csapásra könnyebbé vagy fájdalommentessé, könnyörtelenül hagyja maga mögött a hiányt, de ott visszhangzik benne, hogy nem örökre szól. Akkor is, ha ez elképzelhetetlennek tűnik. Ez az, ami lassan képes enyhíteni a veszteséget, és az érzések mélyén meglelni a békességet.

Ettől még a fakadó rügyekben továbbra is ott szunnyad az ős illata, de emlékeztet, hogy a keresztyén élet teljessége éppen az, ami a kettő között történik. Az, hogyan járunk együtt az úton, mikor beszélünk, mikor hallgatunk, hogyan tudunk felfelé tekinteni, és hogyan látunk túl a mulandóság fátylán. Az élet teljességéhez hozzátartozik a búcsúzás, de olyan módon, amely nem jelenti a történet végét.

*Farkas Zsuzsanna
ttre.hu*

Kárász Izabella - Fénye világít

Kiviszi őket Jeruzsálemből
Betániáig viszi ki Ő,
két áldó karja kék felhőt tartva
szemük láttára az égbe nő,
Elszakad tőlük, eggyé a mennyel.
Ott várja Atyja győztes Fiát.
Mennybement Jézus fénye világít:
bevilágítja Kálváriánk...

Mit hiszel a Szentlélekről?

Hiszem először, hogy Ő az Atyával és a Fiúval egyenlőképpen örök Isten. Másodszor, hogy nekem is adatott, engem igaz hit által Krisztusnak és minden Ő jótéteményének részesévé tesz, vigasztal és velem marad mindörökké. (Heidelbergi Káté, 53. kérdés-felelet)

A szél, mint a Szentlélek egy képe (a héber nyelvben a szél és a lélek szóra ugyanazt a 'rúach' kifejezést használták). Az Ószövetség írói azonban óvakodtak attól, hogy Istent a széllal azonosítsák, és hogy ezzel Istent egy természeti erő szintjére alacsonyítsák. Ugyanakkor párhuzamot vontak a szél és Isten ereje között. Jól ismerték Isten jelenlétének és munkájának két egészen eltérő meg tapasztalását. Istent gyakran bírónak tapasztalták meg, aki elítéli Izraelt önféjűsége miatt; máskor meg úgy tapasztalták meg, mint aki felfrissíti választott népét. A szél képe mindkét gondolatot erőteljes formában közvetíti. Tudnunk kell, hogy Izraelt nyugaton a Földközi-tenger, keleten pedig egy nagy sivatag határolta. Amikor a szél keletről fújt, a finom homokszemeket sodró, ködszerű forróság megperzselte a növényzetet, kiszáraitotta a földet. Az utazók beszámolóí szerint az a szél rettentő erővel tört előre. Még a nap fénye is elhomályosult a szélvihar által felkavart homokfelhőktől. A Biblia írói ennek a szélnek a képével érzékeltették, hogy Isten miképpen mutatja meg a teremtés végességét és mulandóságát: „elhervad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az Úrnak szele” (Ézs 40,7). Ahogyan a perzselő keleti szél, például az arabiai sirokkó elpusztítja a növényeket és a füvet, úgy semmisíti meg Isten az emberi büszkeséget (Zsolt 103,15-18; Jer 4,11).

A nyugati szél azonban teljesen más. Télen a tenger felől érkező nyugati szél hoz esőt a száraz területekre. Nyáron a nyugati szél sem hoz esőt, csak hűvösséget. A sivatagi forróság enyhül e finom, hűs szellő révén. És ahogyan ez a szél felüdülést hoz, télen meg nedvesítve a száraz talajt, nyáron pedig hűsítve a nap forróságát, éppúgy értendő, hogy Isten felüldíti az ember lelki szükségét (Hós 6,3). (Alister E. McGrath: Bevezetés a keresztény teológiába)

A Lélekről való minden beszédnek bibliai ősképe az "életnek lehelete", melyet Isten a földnek porából formált ember arcába lehelt, miáltal az ember megelevenedett, vagyis „élő lélek” lett (Móz 2,7). A Szentlélek ezt a lelket formálja azáltal, hogy

hitet ébreszt bennünk. Ez a megelevenítő munkája, melyről az alábbi nevelő hatásai alapján lehet szólni:

a. A tanítás, amely nemcsak ismeretközlés. A Lélek nemcsak hozzánk szól, hanem bennünk szólal meg, így tesz minket a kijelentés részeseivé (Róm 10,8: „közel van hozzád az ige, a szádban és a te szívedben van”). A Lélek belső bizonyágtétel által válik az ember „Isten templomává”, s buzdul Isten imáadására. A Lélek úgy plántálja belénk a hitbeli ismeretet, hogy az az eleven ismeret hatóerővé válik: Isten akaratának befogadására, engedelmességre késztet.

b. A Szentlélek vezeti az embert a hitben befogadott ige által, vagyis az Isten akarata szerinti döntésekben segít előre. Úgy vezet, ahogy az ember soha nem vezethetné önmagát. Eme életirányító szerepéből is kitűnik, hogy a Lélek nem azonos a mi lelkünkkel. A Szentlélekről, mint a mi vezérlőnkéről sokféleképpen beszél a Szentírás. Nevezi intőnek, vigasztalónak, igazság Lelkének, prófétai kenetnek (Ján 16,7–11; 1Ján 1,20.27)

c. A hitbeli megismerés és vezetés bizonyágtételre készít elő, ugyanis a tanítás és vezetés nem öncél, hanem a bizonyágtétel célját szolgálja. Csupán a Lélek nyithatja meg a lehetőséget a bizonyágtételre, amely nem magánügy, nem is az egyház ügye, hanem az egyház Urának az ügye.

d. Az első három által juttat el a Szentlélek a szabadságra. A Lélek a mi szabadítónk (2Kor 3,17). Szabadító tette nélkül az ember valamiféle látszathitben él, s lélektelen törvényeskedés, a formális engedelmesség a legjobb igyekezete. Ebből az önámító állapotból, a szolgálatteljesítés reménytelen helyzetéből emel ki a Szentlélek azáltal, hogy szabaddá tesz a kijelentés örömezenetének befogadására.

A Szentlélek ilyen értelemben életformáló, vagy újjászültő Lélek, hiszen a váltság munkáját viszi végbe bennünk. Művében tükröződik kiléte. (Török István: Dogmatika)

A Szentlélek Isten az embert alkalmassá és képessé teszi annak felismerésére, hogy Jézus Krisztusban a Fiú Isten öltött testet. A közlő Isten képessé tesz arra, hogy közlését elfogadjuk. Ezt azzal végzi, hogy újjászült, új szívet ad, megítat, felken. A Szentlélek előízt, foglalt, zálogot ad abból, ami odafenn vár reánk a dicsőségben, mikor szemtől-szembe látunk, mikor meglátjuk őt úgy, amint van. (Ravasz László: Kis dogmatika)

A Szentlélek fő munkája a hit, mert egyedül hit által vezet Ő bennünket az evangélium világosságára. Pál azt mondja az efézusiaknak, hogy elpecsételtettek a megígért Szentlélekkel (Ef 1,13). Azt mondja ezzel, hogy van egy belső tanító, akinek a működése folytán hatol be elménkbe az üdvösség ígérete, amely ígéret nélkül a levegőben hangzanék, vagy legfeljebb a füleinket érintené. Tanítványainak Krisztus megígérte az „igazságnak Lelkét, melyet e világ be nem vehet” (Ján 14,17), hogy a mennyei bölcsesség iránt fogékonyak legyenek. És még azzal a sajátságos feladattal is megbízta, hogy sugalmazza azokat, amiket ő tanított; mivel a világosság hiába ajánlkoznék a vakoknak, ha csak az értelemnek ama Lelke az ész szemeit ki nem nyitja, úgyhogy helyesen nevezhetné azt az ember kulcsnak, mely kinyitja előttünk a mennyei ország kincstárát. Ezért ajánlja Pál annyira a Szentlélek szolgálatát, mert eredménytelenül kiabálnának a tanítók, ha Krisztus maga mint belső tanító az ő Lelkével magához nem vonzaná azokat, kiket az Atya neki adott (Ján 6,44). Tehát, miként megmondtuk, hogy Krisztus személyében feltalálható a tökéletes üdvösség, azért, hogy ennek az üdvösségnek részesei legyünk, megkeresztel bennünket Szentlélekkel és tűzzel, megvilágosítván bennünket az ő evangéliumának hitében és újra szülvén bennünket úgy, hogy új teremtmények legyünk és az istentelen szennytől megtisztítva bennünket szent templomaivá szentel. (Kálvin János: Tanítás a keresztyén vallásra, III.1.4)

Egyházmegyei Női Konferencia Körösladányban

2024. április 6-án, immáron hatodik alkalommal rendezhettük meg egyházmegyei női találkozóinkat. A helyszínválasztás nem a véletlen műve volt, hiszen a körösladányi gyülekezetben 2023 őszén alakult meg a Nőszövetség, akik oly lelkesen szolgálnak együtt, hogy örömmel vállalták a házigazda szerepét.

A nyitó áhítatot Kovács Tibor helyi lelkipásztor tartotta a napi ige (János 21,20–25) alapján, aki a mintegy 165 regisztrált résztvevő szívére helyezte, hogy vannak dolgok, melyek nem tartoznak ránk, s ezeket nem kérhetjük számon Jézustól. Legyen bármennyire is nehéz a mindennapokban keresztyénnek lenni, a mi Urunk azt kéri tőlünk, hogy kövessük Őt. Ez a mi ügyünk. Ez az, ami rajtunk számonkérhető. Ne a különböző érdekek

mentén sodródjunk, hanem álljunk meg szilárdan az Úr követésében!

Koncz-Vágási Katalin nőszövetségi megyei koordinátor köszöntője után dr. Gaál Botondné dr. Czegléd Mária, a Tiszántúli Nőszövetség elnökhelyettese köszöntötte a konferencia résztvevőit.

A nap központi előadását Uzsalyné Pécsi Rita, főiskolai tanár, neveléskutató tartotta: „Egymás kedvéért születünk” címmel. Rendkívül őszinte és humoros stílusa valamint a hittel párosult tudományos képzettsége magával ragadta a konferencia minden résztvevőjét. Az Isten az embert férfivá és nővé teremtette (1Móz 1,27), s csak ebben a teljességben hordozhatjuk a teremtésben kapott istenképiségünket. Ez olyan, mint egy ellipszis: két középpontja van. Személyiségünk legmélyebb gyökere, hogy férfiak vagy nők vagyunk.

A női egyenjogúságért való küzdelem – minden érdeme ellenére – napjainkra azt eredményezte, hogy a „lebecsült társból nem megbecsült társ lett, hanem versenytárs”, s így a „férfias nők” világát hívta életre. A tömegtársadalomban nem érték az egyéniség, sokkal inkább az uniformizálódás eszméje hódít a mértéktelen fogyasztással párosulva. Olyan nagy a csoportnyomás, hogy az már a saját meggyőződésünket is felülírja (reklámok). Mindennek a legnagyobb ellenszere a szoros kapcsolatok (család, gyülekezet, cserkész stb.) ápolása, melyek megvédnek az egyformaságtól és a vezethetőségtől.

Előadónk kiemelte, hogy már a fogantatás pillanatában, melyről tudományosan bebizonyították, hogy nem egy verseny eredménye, hanem az „egymásra találás” egyedi ajándéka, hogy férfiak vagy nők születünk. Ebben az első sejtben ott van minden, ott van maga az élet. Ez a teremtetési rend.

A férfiak és a nők nagyon sok mindenben különböznek: máshogy szeretnek, másként gondolkodnak, más a vezetési stílusok, más a hitgyakorlásuk, más a problémamegoldó képességük, a stresszkezelésük stb., de ez nem jelenti azt, hogy nem lehetünk egymás tökéletes társai. Nem azonosulni kell, nem feladni önmagunkat, szó nincs szerepcseréről vagy valamilyen új szereposztásról. Az ember egyedülálló lehetősége a másik kiegészítése. Ez abból eredeztethető, amit a Biblia így ír: „Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.” (1Móz 2,18) Nem ugyanolyan,

hanem hozzáillő! Ez a mi csodálatos kiváltságunk! Így válhatunk egy egészsé, így tölthetjük be igazán az istenképűségünket, és így élhetjük meg azt a boldogságot, melyre mind vágyakozunk.

A tavalyi évben útjára indítottuk azt a sorozatot, mely révén bepillantást nyerhetünk az egyházmegyék nőszövetségi szolgálatába. Az idei találkozónkon a Bihari és a Szabolcs-Beregi nőszövetségekkel ismerkedhettünk meg. Nagy Zsoltné, a Tiszántúli Nőszövetség alelnökeként a biharkeresztesi, míg Oláh Istvánné a kisvárdai nőszövetséget mutatta be.

Hálásan köszönjük a körösladányi nőszövetség vendégszeretét, és a Békési egyházmegye áldozatkészségét, hogy ebben az évben is megmutathattuk, milyen nagy értéket hordoznak a gyülekezeti nőszövetségek. Találkozunk 2025-ben Füzesgyarmaton! KVK

Keresztyén identitáskeresés

A Tiszántúli Református Nőszövetség hagyományos bibliaiskoláját Berekfürdőn tartotta meg 2024. április 11-14. között, immáron 28. alkalommal. A bibliaiskola alapigéje a Zsidókhoz írt levél negyedik fejezetének tizenkettedik verse volt: „Mert Isten Igéje élő és ható”. Az iskola előadásai és áhítatai arra keresték a választ, hogyan formálja az ember identitását az olvasott és a hallott Ige, amikor élővé válnak.

Dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Egyházkerület püspöke nyitó áhítatában a 2Tim 3,14–17 alapján az Írott Igéről, a Szentírásról beszélt. Az embert csábítják az új dolgok, de a keresztyéneknek nagyon fontos, hogy megmaradjanak abban, amit a Biblia tanít számukra. De mit várhatunk a Szentírástól? Ez a könyv hitünk és életünk zsinórmértéke, ezen keresztül kell mindent megszűrni. Ma, amikor az érték- és mértékvesztés korában élünk, a Biblia vezethet vissza bennünket a helyes mértékhez. Az Isten szava szól ki belőle, és mindig személyre szólóan. Akkor is megtalálja az ember, ha nem keresi a választ. Elhoz valami olyan újat, aminek nem csak a csomagolása szép, hanem az is, ami benne van. Az Isten Szentlelke nem csak a szentírókat ihlette meg, hanem az olvasót is inspirálja. Az Ige megszólítja, belátásra bírja, megterésig vezeti a fáradt embert. Az inspiráció belevisz egy folyamatba, és az ihletettség megmozdulásra, cselekvésre ösztönöz.

Elindít valamit az emberben. Az Isten nevelésében benne van a feddés és a dicséret, mindig jókor és jól. Célja a megjobbítás, a felegyenesítés, az igazság útján való vezetés. Mert a Szentírás képes feltámasztani az emberben az alvó lelkiismeretet, felkészíteni az embert a jó cselekvésre, és képes arra, hogy táplálja a szeretetet.

Dr. Kustár Zoltán, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem tanszékvezető egyetemi tanára az Őszövetségen keresztül segítette a résztvevőket a keresztyén identitás gyökereinek keresésében. Az ő előadását követően dr. Gaál Botondné dr. Czeglédy Mária elnökhelyettes foglalta össze a Nőszövetség elmúlt és ránk váró feladatait, rendezvényeit.

Péntek délután a népi hiedelmek, népi vallásosság volt a téma. Dr. P. Szalay Emőke muzeológus, néprajzkutató tartott előadást Népi hiedelmek, tévtanítások címmel, majd dr. Jenei Péter református vallástanár és ifjúsági vezető kalauzolt bennünket az ókori Izrael népi vallásosságában.

Szombaton délelőtt dr. Ledán M. István, a DRHE adjunktusa Identitásunk újszövetségi alapjai című előadását, majd Jakab Krisztina, a Beregi Egyházmegye elnökének beszámolóját hallhattuk Életünk Kárpátján címvel. Még ebéd előtt a résztvevők csoportokba szerveződve bibliaismereti tudáspróban adhattak számot ismereteikről. A délutáni szieszta után dr. Békési Sándor, a Károli Gáspár Református Egyetem docensének előadása volt még hátra, amiben professzor úr nemzeti identitásunk történeti alapjait ismertette.

A reggeli áhítatokat és imaközösséget Lőrincz Johanna és Takács Evelin teológák vezették.

A Bibliaiskola vasárnap úrvacsorás istentisztelettel zárult, ahol az igei szolgálatot dr. Feketéné Kavisánszki Györgyi tiszteletbeli nőszövetségi elnök végezte.

Köszönet és hála illeti a vezetőket, akik ismételten ilyen tartalmasan megszervezték ezt az együttléte a jelenlévő nőszövetségi asszonytestvérek épülésének javára. Soli Deo Gloria!

Tarcsai Judit
a Debrecen-Szabadságtelepi Nőszövetség titkára

Nőszövetségi szolgálatunk

Nőszövetségünk mozgalmas heteket tudhat maga mögött, hiszen több konferenciának is résztvevője lehetett, illetve új szolgálati terület nyílt meg előttük.

Az idei megyei konferencia Körösladányban volt, melyről külön beszámolót olvashatnak, hasonlóan a tavaszi berekfürdői bibliaiskoláról is.

Kerületünkben az egyházmegyei nőszövetségi összekötők igyekeznek minden évben női konferenciát tartani. Így tett a Hajdúvidéki egyházmegyében *Sándor Enikő* lelkész is, aki ebben az évben a bocskai kertben a nőszövetséget választotta helyszínnek. Az *Élő Ige* évéhez kapcsolódva az előadás címe: *Az Élő Ige formáló hatása a női lélekre - gondoskodás, oltalom, precizitás, munkavégzés, engedelmesség, alázat* volt. Az előadó pedig a Sarkad-Belvárosi Nőszövetség elnöke, a Békési egyházmegye nőszövetségi koordinátora volt.

2024. április 20-án tartotta az országos Nőszövetség a rendes tisztújítását Budapesten, a Zsinati Székházban. Gyülekezetünk kis küldöttsége kísérte el a megyei küldötteket. Elnöknek, egyhangúan gyülekezetünk lelkipásztorát, *dr. Koncz-Vágási Katalint* választotta meg a küldöttgyűlés. Elnökhelyettesek: *dr. Svébisné Juhász Márta* (Kecskemét) és *Benke Kinga* lelkész (Szendrő), továbbá *Lakó Julianna* (Győr) lett az országos titkár. A Felügyelő Bizottság tagjai: *Lambert Gyözőné* (Budapest), *Takács Tamásné* (Harsány) és *Vasné Faragó Gabriella* (Debrecen). *A megválasztott elnök ünnepi beszéde:*

Kedves Nőszövetségi Küldöttek!

Nekünk, akik ma itt vagyunk, nagyon fontos a Nőszövetség. Ismerjük, szeretjük, szolgálunk abban azzal a reménységgel, hogy mindezt Isten dicsőségére és embertársaink javára tesszük. Isten Igéje az, amely összegyűjt bennünket, ebből merítünk erőt, reménységet és vigasztalást is. Ez az a középpont, mely megtart minket egyen-egyenként épp úgy, mint gyülekezeteinkben és az országos szervezetben egyaránt.

Megválasztott elnökként állok előttetek, mégsem egyedül. Ez nem valamilyen szuper hős küldetés, aki egyedül megmenti a világot. Jól mutatja ezt, hogy igazából négyen állunk itt, felölve egyházunk egészét. A Nőszövetség újraindulása óta a hetedik országos elnökként, illetve az országos elnökség tagjaként vagyunk előttetek.

Sokféle érzés és gondolat kavarg bennem. Nem tagadom, hogy – kivált tegnap – előtört az a fajta félelem, mely folyton azt duruzsolja az ember fülébe: alkalmatlan vagy. Mit keresel te itt? Megfordult ez már korábban is bennem, de tegnap uralkodásra tört. El is gyengültem..., de olvasni kezdtem. Olvasni a Bibliából, elcsendesedtem, imádkoztam, majd a Nőszövetség történetéről. Volt ez így máskor is, de ez most egyedi hangsúlyt kapott, a mai tisztújításra való tekintettel. Kezembe vettem *„Az asszonyokat nem lehet megszüntetni”* című kiadványt, illetve az internet segítségével több, korábbi beszámolót és interjút olvastam pl. *Pásztor Jánosnétól, P. Tóthné Szakács Zitától, Svébisné Juhász Mártától* vagy *Gilicze Andrásné Erzsikétől*.

Az fogalmazódott meg bennem, hogy amint ők visszatekintettek az indulásra *Zsindelyné Tüdős Klára* és *Pilder Mária* személyére, vagy épp *Szécsi Andrásné Emma* nénire – akit én már nem ismerhettem – hogy mindannyian milyen drága kincsnek tekintették a Nőszövetséget. Micsoda hatalmas lelkesedéssel éltek és szolgáltak abban. Olyan értékesnek tekintették és tekintik a nőszövetségi szolgálatot, melyet pusztán értelemmel nem lehet megmagyarázni. Ehhez több kell. Ehhez hit kell.

Olyan hit, melyet azok az asszonyok tapasztalhattak, akik Jézus üres sírjánál először hallhatták: *„Nincs itt, hanem feltámadt.”* Jézus ezzel visszaadta teremtesbeli méltóságunkat, szavunk hitelességét. Épp egy asszony az első, aki kimondhatta: *„Láttam az Urat.”* Urunk, ránk bízta az örömhír hirdetésének feladatát, hiszen azt mondta: menjenek és vigyék a feltámadás hírét a testvéreknek, vagyis a tanítványoknak. És ők bizony meg is tették. – Ez a mi küldetésünk is a 21. században.

Hitünkkel látni és láttatni. Érteni és értetni. Továbbadni azt, amit magunk megtapasztaltunk, amiben magunk is élünk. Megszólítani és hívni

nőket és asszonyokat, s elébük adni, elébük élni: jó ehhez a közösséghez tartozni. Meggyógyított életű asszonyokként az élő Urat szolgálni. Együtt. Közösségben. Amint jelmondatunkban valljuk: „Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” (Gal 6,2)

Ki vagyok én ehhez? Mondhatni, senki. Mégis itt állok előttetek, talán épp azok sorába, akik előttem is hasonlóan gondolták. Egy mintegy 1000 évvel ezelőtt élt francia filozófus és teológus szerint „Óriások vállán ülünk. És hogy messzebbre látunk, az nem saját nagyságunknak vagy éleslátásunknak köszönhető, hanem annak, hogy az óriások a magasba emelnek, és a vállukon hordoznak minket.” (Chartres-i Bernhard)

Kedves korábbi Elnökség/ek! Köszönjük, amit az országos Nőszövetségért tettetek. Köszönjük, hogy a helyes úton jártatok, és ezt adjátok elébünk. Köszönjük, hogy egykor megszólítottatok bennünket és ebbe a közösségbe hívtatok. Köszönjük a jó példát és a tanítást. Köszönjük, hogy „gyűjtögetőkből olyanok lehetünk, akik továbbadhatjuk a tudásunkat, és bizonyosságot tehetünk.” (P. Tóthné Szakács Zita alapján)

Azt kell tennünk, amit ti tettetek, de nem ugyanúgy. Elődeinkhez viszonyítva tényleg olyanok lehetünk, mint azok a törpék, akik óriások vállán ülnek. Kisebbség, mint ők, de a vállukon ülve mégis távolabb nézhetünk, és megláthatunk olyan dolgokat, amelyek korábban még nem voltak láthatóak. Köszönjük ezt Nektek, s kérünk, hordozzátok bennünket, ne csak a vállatokon, hanem sokkal inkább imádságaitokban! Legyetek nekünk olyan alapunk és hátterünk, akikhez fordulhatunk tanácsért, segítségért, jó szóért, imádságért.

Szeretnénk messzebbre látni és szívvel, értelemmel szolgálni. Nem csak úgy, hanem amint Pásztor Jánosnéől olvashattam: „A szeretetben, szolgálatban csak teljes erővel, egész szívvel érdemes benne lenni, ebből kimaradni pótolhatatlan veszteség.” – Senki se maradjon ki! Tegyük, amit Isten ránk bízott, mindenki a maga területén a gyülekezeti és a kerületi nőszövetségekben, illetve az országos vezetésben egyaránt teljes erővel és egész szívvel! Istenünk ehhez tőled kérjük az útmutatást, a te jelenlétedet a 90. zsoltár szavaival: „Legyen velünk Istenünk jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!” (Zsolt 90,17)

Gyülekezeti nőszövetségünk immár harmadik éve Szívpárnákat varr a daganatos betegségekkel vagy más egyéb megbetegedéssel küzdők számára. Szívügyünk lett e szolgálat, hiszen nem csak a kezünk, hanem szívünk minden szeretetét is beletesszük ezekbe a párnákba. A tavalyi évhez hasonlóan a szívpárnák döntő többsége a gyulai kórházba került, ahol is Kittlingerné Tóth Márta lelkesző nagy örömmel vette át, csakúgy mint Szelezsánné Erdei Livia, a Sarkadi Egészségfejlesztési Iroda vezetője.

Közösségünk legújabb vállalása a keresztelői kendők, konfirmációi könyvjelzők varrása. Nagy lelkesedéssel vágtunk bele, a munka gyümölcse pedig gyönyörű. Reméljük, hogy a megajándékozott gyermekek és ifjak jó szívvel gondolnak azokra, akik sok szeretettel készítették a számukra.

2024. május 13-án meglátogattuk a dévaványai gyülekezetet, hogy beszámolót tarthassunk nőszövetségi szolgálatunkról. Nagyon kedvesen fogadtak bennünket, mi pedig örömmel és lelkesen mutattuk be az országos, a kerületi, a megyei és a gyülekezeti nőszövetségi életet. Reméljük, hogy felkeltettük érdeklődésüket, és hamarosan csatlakoznak a nőszövetséggel rendelkezők jókedvű táborába. Szeretettel várjuk őket! KVK

Czeplédy Sándor: A kezdet

*Atyám, a munka kezdetén
Felnézek szent egedre:
Tekints kegyelmesen reám,
erőtlen gyermekedre.*

*A célt, amelyért harcolok
Nagy Istenem, Te látod.
Egyetlen vágy, mely bennem él,
Örök magasztalásod.*

*Te adj erőt, Te adj hitet
Jövő küzdelmeimben.
A kezdet és vég egyaránt
Legyen Tiéd, nagy Isten.*

Édesanyák vasárapja

„Élettel és szeretettel ajándékoztál meg, és gondviselésed őrizte lelkemet.” (Jób 10,12)

„Mert te vagy az én reménységem, ó Uram, Istenem, én bizodalمام gyermekségemtől fogva!” (Zsoltárok 71,5)

Kedves Testvérek!

Élettel és szeretettel ajándékoztál meg – május elején ki másra gondolhatnánk, mint az édesanyánkra. Vagy épp azokra a gyermekekre, akiknek mi adtunk életet. Életet adni, maga a csoda. Számítalan kutatás keresi az élet indító pillanatát, szinte mindent tudunk a fogantatásról, mégis ott a titok: a kezdő pillanat nagy titka. Emberileg, biológiailag megfejtethető, de élet nem indul belőle. Ahhoz valami több, valami sokkal nagyobb kell, mint a tudomány vagy a mi emberi szeretetünk. Az élethez Isten kell. Az az Isten, aki megteremtette az életet: annak lehetőségét és bizony magát az embert. Életet adott nekünk, hiszen nem csak élőlények lehetünk, hanem az Isten lelkével felruházott teremtmények. Ez az élet kezdetének nagy, isteni titka is.

Érteni, leírni, megmagyarázni lehetetlen, mégis teljes lényünkkel érzékelhető. Hogyan? Úgy, hogy e földi életünket mind az édesanyánktól kaptuk, s magunk is életadó anyákká lehettünk. Az első édesanyának sem véletlenül az a neve: „Minden élők anyja” – vagyis Éva. Akik életet adhattak egy gyermeknek, az életük megváltozott. Olyan „magasságokba” emelkedhattunk, amit legjobban épp az Isten szava ad vissza: élettel és szeretettel ajándékoztál meg.

Életet adni. Szeretetet adni. Olyan szeretetet, melyet addig nem ismertünk: vég nélküli, leírhatatlan, mégis ott van egyetlen mosolyban, ölelésben, tekintetben, gondolatban, pillantásban, valamennyi szívdobbanásban. Olyan szeretet, mely félt, óv, védelmez – bármi áron. Ez a gondviselés, melyről azt mondta az Ige „gondviselésed őrizte lelkemet.”

Őrizzük édesanyánk gondviselésének emlékét, de a jelenben mi is őrizni akarjuk a ránk bízott gyermek / gyermekek lelkét. Ez talán a legnehezebb, mert azt érezzük, hogy ez az, ami egyre nehezebbé válik az idő előrehaladtával: a gyermek növekedésével és felnőtté válásával.

Mit jelent a gondviselés? Megértése sokat segíthet nekünk, édesanyáknak a

gyermeknevelésben. Ha latinra fordítjuk a szót, akkor úgy hangzik: *providencia*. Ha ezt a latin szót visszafordítjuk tükörfordítással magyarra, akkor az az eredmény, hogy *előre-látás*. Vagyis az igazi gondviselés nem más, mint előre látó gondoskodás.

Úgy nevelem a gyermekemet, hogy az életben megállja a helyét. Nem fenyegetem, hanem bátorítom. Nem büntetem, hanem szeretettel terelgetem. A legkisebb eredményt, a fejlődés legkisebb jelét is értékelem. Előre látom, hogy kit adott nekem kölcsön az élet, s amikor megérett rá az idő, akkor elengedem. Egész életében az önállóságra készítgetem. Lelkimmel megpróbálom megérezni a sorsát, és kell, hogy tudja: mindenben számíthat rám. Belém vetett bizalmára fog felépülni a saját személyisége, még az Istenbe vetett hite is, ezért hibáimat, gyengeségeimet bátran felvállalom előtte, mert így tudja meg, hogy életemen, sorsomon nekem is dolgozni kell, mint egykor majd öneki. Belém vetett hite soha nem fog megrendülni, hanem őszinteségem, nyíltságom nagyon hamar társammá, barátommá, útítársammá érleli a gyermekemet. Együtt fogunk haladni az úton és kifejlődik közöttünk a kölcsönös tisztelet és bizalom, ami nem vesz el soha. S ha eljön a lázadás korszaka – mert eljön, – akkor mellettem fog lázadni és nem ellenem, s micsoda különbség van e kettő között.

Nagyon szép, elvi és idilli megfogalmazás. Nem is tudom, hogy létezik-e egyáltalán ilyen... S bár E/1. személyben hallottuk, érezzük, mennyire nem így megy ez, vagy ha igen, milyen törekeny is.

S itt érkezünk el oda, hogy elmondjam nektek, ez a gyönyörű igevers valójában nem az édesanyai szeretetről és gondoskodásról szól. Ez a vallomás az Istenről és az Istennek szól. Az a Jób mondja ezt, aki épp szenvedése értelmét keresi. – És épp itt találkozhatunk vele. Hányszor keressük mi is az okokat, a miértjeinkre a válaszokat, az érthetetlen, a felfoghatatlan történesek hátterét. Igaz ez a mi szenvedéseinkre épp úgy, mint amikor a gyermekünkre, az ő helyzetére, megpróbáltatásaira gondolunk, tekintünk. Amikor értetlenül állunk. Amikor úgy érezzük, megtettünk mindent, de megtorpantunk. Nincs több erő, ötlet, lehetőség..., de muszáj tennünk valamit, hiszen látjuk a rossz irányt előre, s mi vagyunk azok, akik ettől megmenthetjük. Tennünk kell valamit! Meg kell mentenünk! De emberi erőforrásaink kiapadtak, vagy elégtelenek...

Jób keresése közben nem elfut az Istentől, nem tagadja meg, bár biztatják erre, hanem hozzá menekül. Úgy, mint akinek nincs más választása – és ez tényleg így van. Emberileg nem érti megpróbáltatásait, s nem tud ellene tenni. A tagadással, szitkozódással eljut a megoldásig? Nem. Így marad annál az Istennél, akiről vallja, hogy élettel és szeretettel ajándékozta meg. Akit úgy ismert meg, amint a zsoltárból hallottuk: „*te vagy az én reménységem, ó Uram, Istenem, én bizodalمام gyermekségemtől fogva!*”

Milyen nagydolog az, ha valaki már gyermekségétől fogva hallhat arról az Istenről, akinek életét köszönheti, akiben reménykedhet, akiben mindig megbízhat. S kitől hallhat? Tőletek, drága édesanyák és nagymamák. Tőletek, akik ma is itt vagytok az Isten házában, akik először imádságra kulcsoltátok ezeket a kis kezeket.

Édesanyák és Nagymamák! Imádkozzatok gyermekeitekkel és unokáitokkal! Ismertessétek meg velük, éljétek elébük, hogy olyan Istenünk van, aki szeret és gondot visel rólunk, hogy Hozzá mindig lehet menni. Sőt futni, rohanni Hozzá. Akkor is, ha már minden mást kipróbáltunk, csak épp az Istenről felejtkeztünk el, akkor is lehet, sőt kell Hozzá menekülni.

Márk evangéliumában (Márk 9,14–29) olvasunk arról a kétségbeesett édesapáról, aki küzdelmes sorsát, tehetetlenségét vitte Jézus elé, saját gyengeségével és szégyenével együtt. Feltárta életüket Jézus előtt, elmondta, amit mindenki tudott. Valami odavitte őt Jézushoz, s azt kérte, mire egész életében vágyott, nem magáért, hanem gyermekéért. „*Ha van lehetőséged rá, szánj meg minket és segíts rajtunk. Jézus így felelt: Ami a lehetőséget illeti, minden módjában áll annak, aki hisz. Erre a fiú apja (könnyek között) fölkiáltott: Hiszek (Uram), segíts hitetlenségemen!*”

Ma, mi vagyunk azok, akik így állunk Urunk előtt. Mind el tudunk mondani valamit, amiről tudjuk, hogy túlnőtt rajtunk, hogy egyszerre félünk és féltünk, hogy egyedül nem találunk sem gyógyírt, sem vigaszt. De Van Valaki, akinél ott a megoldás, a gyógyulás: Isten. Az az Isten, aki olyan szeretettel és gondviseléssel tekint rád, mint te gyermekedre, unokádra. Az az Isten, akitől életed kaptad, s aki által magad is életadóvá váltál. Az az Isten, aki erőd, reménységed még akkor is, ha távolra kerültél, de Ő vár rád, és hív vissza magához. Fuss! Szaladj! S csak annyit mondj: *Hiszek (Uram), segíts hitetlenségemen! Ámen*

Koncz-Vágási Katalin lp.

Köszöntöm az édesanyákat

Tavas van újra, illatos tavasz,
Künn a mezőkön selymes bimbaját bontja az élet,
Tarka pillangók színes serege száll,
Mint a messzeségből ránk fuvalló lehelet.
Kis szobámban ülve hallkan elmélkedem,
Ajkam egy édes dalt muzsikál,
Megilletődve sutogom e szavakat:
Köszöntöm, köszöntöm az édesanyákat.

Nincsen e földön olyan hatalom,
Mely a legdrágább érzést megbénítaná,
Az anyai kar biztos ölelését,
Mely szétzúzhatná, szétszakítaná.
Édesanyák! Forró csókjaitok
Rózsaszínné varázsolják a gyermekálmokat...
Megilletődve sutogom e szavakat:
Köszöntöm, köszöntöm az édesanyákat.

A szeretet, mely szíveitek édes nektárja,
Az élet felbecsülhetetlen értéke lett,
Szelídség, alázat, önfeláldozás
Édesanyák, ti bennetek testesült meg.
Északtól-Délig áldott a nevetek,
E napon reátok néz Kelet és Nyugat...
Megilletődve sutogom e szavakat:
Köszöntöm, köszöntöm az édesanyákat.

Dolgos két kezetek megkérgesedett,
Selymes orcátokra gond redője hullt,
A munkában edzett életetekre
A fáradtság sötét éjele borult.
Édesanyák! Türelmetek egy isteni áldás,
Napjaitokban Isten-kéz arat...
Megilletődve sutogom e szavakat:
Köszöntöm, köszöntöm az édesanyákat.

Édesanyák! Orcátok ma bíborban tündököl,
Homlokotok felett glória ragyog,
A gyermeki szívek hálazsolozsmája
Örömkönnyekek között ma érettetek dobog.
Kezeimet imára kulcsolva
Boldog önfeledten térdre roskadok,
Megilletődve sutogom e szavakat:
Köszöntöm, köszöntöm az édesanyákat.

Virágcsokor, köszönet és háladal,
Mit gyermek – e napon – tinéktek ad,
Hisszük, könyörgéseink nyomán életetekre
Isten újjá teremtő mosolya árad.
Lelkem mélyéből éltető erővel
Száll a magasba vágyam, óhajom,
Megilletődve sutogom e szavakat:
Köszöntöm, köszöntöm az édesanyákat.

Gyerekkoldal

Pünkösd a Szentlélek kitöltetésének ünnepe, az egyház születésnapja. Mégis a három nagy ünnep közül (karácsony, húsvét, pünkösd) talán a pünkösdről tudunk a legkevesebbet, gyakran a családok sem ünneplik úgy, mint a karácsonyt vagy a húsvétot. Karácsonykor megszületett Jézus, nagypénteken meghalt a mi bűneinkért, ezután húsvét vasárnapján feltámadt. Kereszthalála által a bűneink meg vannak bocsátva, de a pünkösdkor közénk jött Szentlélek nélkül nem lenne erőnk bizonyosságot tenni Isten szeretetéről.

Az első pünkösdkor nagy szélzúgás támadt, és a Szentlélek lángnyelvek formájában szállt az apostolokra. Később azonban csendesebb jelenlétét tapasztalhatjuk. Min-den hívő emberben ott lakik, aki bűneit megvallva Isten akarata szerint akar élni. A Szentlélek a Biblia bizonyágtétele szerint Isten harmadik személye: Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök, igaz Isten.

Pünkösd a húsvét utáni 50. napon kezdődik, és a karácsonyhoz és a húsvéhoz hasonlóan kétnapos ünnep. Ehhez az ünnephez is számos népszokás kapcsolódik, íme, a két legismertebb:

- Pünkösd királyválasztás: a pünkösd királyi címet az ekkor rendezett ügyességi versenyek nyertese érdemelte ki. A legügyesebb legényt egy évig minden lakodalomba, mulatságra, ünnepségre meg-hívták.
- Pünkösd királynéjárás: a legszebb kislányt választották meg kiskirálynénak, ami nagy tisztesség volt. Házról házra jártak jókívánságokkal, versekkel, énekekkel köszöntve a háziakat.

Benedek Elek: Pünkösd harangok

Olyan szépen cseng a harang,
Mintha nem is harang volna,
hanem ezer harangvirág
Imádságos szava szólna.

Piros pünkösd vasárnapján
Piros rózsá nyíl a kertben,
Kis szívünkben tiszta öröm
Imádsága énekeljen.

Piros pünkösd vasárnapján
Szálljon reánk a szentlélek,
S térde hullva mondjunk hálát
A mindenség Istenének,

Színezd ki!

Keresd ki a Bibliából az idézetet, és válaszolj a kérdésekre! A szavakat írd be a rejtvénybe! A megfejtéshez használd a rejtvény számozott négyzeteit!

A pünkösöd szó jelentése:

1	2	3	4	5	6	7	8
---	---	---	---	---	---	---	---

Minek a lelkét ígérte Jézus a tanítványainak mennybemenetele előtt? (Jn 14,15-16) -----

Hogyan nevezi még Jézus a Szentlelket? (Jn 14,26) -----

Minek a napja érkezett el? (ApCsel 2,1) -----

Mi támadt az égből? (ApCsel 2,2) -----

Mik jelentek meg a teremben lévőknél? (ApCsel 2,3) -----

Mi/ki töltötte el őket? (ApCsel 2, 4) -----

A város neve, ahol a vallásos férfiak tartózkodtak (ApCsel 2,5): -----

Az, amin beszél és ért mindenki (ApCsel 2,6): -----

Milyen nemzetiségűek voltak az apostolok? (ApCsel 2,7-8) -----

Kik voltak a jelen lévő férfiak (egy részük)? (ApCsel 2,14) -----

A próféta neve, aki a Szentlélek kiadásáról jövendölt (ApCsel 2,16-17): -----

Ezt teszi Isten ezekben a napokban Lelkével (ApCsel 2,18): -----ja

Ez lesz azzal, aki segítségül hívja az Úr nevét (ApCsel 2,21): -----

Ebben a városban nevelkedett Jézus (ApCsel 2, 22-24): -----

Ez az, amit Isten megmutat: az élet -----ja (ApCsel 2,28)

Őt támasztotta fel Isten húsvétkor (ApCsel 2,32): -----

Ha megkeresztelkednek,
megkapják a Szentlélek -----át. (ApCsel 2,38)

Mit tett az, aki megkeresztelkedett? (ApCsel 2,41) -----

Őt dicsőítették (ApCsel 2,47): -----

A felsorolt tulajdonságok a Lélek -----ei. (Gal 5,22-23)

Mi van ott, ahol az Úr Lelke? (2Kor 3,17) -----

Békési Református Egyházmegyei Ifjúsági Nap

Nézz fel! – volt a jelmondata annak az ifjúsági napnak, amelyet Békésen április 27-én rendeztek meg, ahol a belvárosi fiatalság is képviseltette magát. A regisztrációt, az ajándékok átvételét reggeli torna követte. Az üdítő mozgás után *Demeter Ottó* esperes úr köszöntötte a résztvevőket, a *Csillagok háborúja* című film jellegzetes mondatával: „Az erő legyen veled!” Esperes úr elmondta, hogy felfelé nézni erő kell, de ahhoz, hogy erőnk legyen először is felfelé kell nézni Istenre, nincs egyik a másik nélkül.

A rövid köszöntő és közös éneklés után egy nagyon izgalmas előadást hallhattunk *Fodor Gusztáv* lelkész úrtól, aki lelkészi hivatása mellett szenvedélyesen foglalkozik a csillagászzal. Segített meglátni a Bibliában megjelenő égi jelenségek és a tudományos megfigyelések közötti összefüggést. Említette többek között az özönvíz csillagászati vonatkozásait, Sodoma és Gomora elpusztítását okozó meteorit záport, és egy meteoritokat gyűjtő fáraót, Tutanhamont. Halotti ékszerei között impakt üveget (becsapódási közet, mely hő hatására keletkezik) találtak.

Kr. e. 1262. április 14. napjára a csillagászok visszavezettek egy Napfogyatkozást rendszerünkben, mely egybe esik Mózes 2. könyvében leírt tíz csapás közül a sötétséggel. A karácsonyi történetben említett fényes csillag, mely vezette a bölcseket, és jelölte Jézus születésének helyét, a Jupiter és a Szaturnusz együttállásából született. Ez a jelenség 3 hónapig volt látható, tudósok kiszámolták, ez az idő elegendő volt a bölcseknek, hogy eljussanak Jézushoz Betlehembe.

Mindezeket a megfigyeléseket látva, hallva mondhatnánk, hogy mindenre van ésszerű magyarázat és nem egy feljebb való erő, Isten irányít, de nem intézhetjük el ennyivel, mondja *Fodor Gusztáv*. Sőt a Biblia valódiságát, igazságtartalmát támasztják alá a csillagászati megfigyelések, kutatások. Továbbá az alábbi ige bizonyítja, hogy Isten az egyedüli, aki mindent a kezében tart és irányít. *Jeremiás 31,35: Ezt mondja az Úr, aki adott napot, hogy világítson nappal, és adott szabályt a holdnak és a csillagoknak, hogy világítsanak éjjel, aki felriasztja a tengert úgy, hogy hullámai zúgnak, akinek Seregek Ura a neve.*

Zárszóként lelkész úr elmondta: Nézz fel! Isten mindent értünk, körénk teremtett, Ő tartja kézben az

egész univerzumot, és benne a mi kicsiny életünket is.

A felemelő bizonyoságtétel után kiscsoportos beszélgetésen vettek részt ifjaink. A lelki táplálékok mellett finom sütemények, ebéd fogadta a gyerekeket, kísérőket. Végül egy záró alkalmon búcsúztunk el egymástól, a mielőbbi találkozás reményében.

Péntekné Bódi Ágota
hitoktató

Kálvin János - Isten céltudatos szolgálja

Az újkor hajnalán, 515 évvel ezelőtt a francia Noyon városában született Kálvin János. A prédikátor egyházszervező és rendszeres teológiát kialakító tevékenysége mindenekelőtt Svájcra korlátozódott, de hatása később egész Európára kiterjedt, a kálvinista örökség pedig fél évezred múltán is meghatározza a református egyház működését és szemléletét.

Európa a vallásháborúk szorításában

Ha az 1560-as évek európai körképét vizsgáljuk, valószínűleg nem az jut eszünkbe, hogy nyugodt évtizede volt a kontinensnek. Angliában a *Véres Mária* uralkodása idején zajló vallási üldözések utáni időket élték éppen. Nővére halála után trónra lépve *I. Erzsébet* azon igyekezett, hogy királyságában megszilárdítsa az anglikán egyházat. Franciaországban éppen lendületet vett a katolikus–hugenotta szembenállás a vassy-i vérfürdővel, amelyet a katolikus *Guise herceg* kísérete rendezett a protestánsok sérelmére. Az itteni küzdelmek csúcspontja valamivel később, 1572-ben Szent Bertalan éjszakája lesz, amikor több ezer hugenottát mészároltak le Párizsban. Német földön valamelyest csillapodni látszottak az indulatok az 1555-ös augsburgi vallásbékével, ellenben Spanyolországban ekkoriban tombolt az állami inkvizíció. Közép-Európa története egyik legnagyobb próbatételét élte meg, hiszen a muszlim vallású Török Birodalom ekkor már kiépítette állásait a Kárpát-medence területén. Kevés olyan zuga volt a földrésznek, ahol ne lettek volna politikai-vallási indulatok, kivétel Erdély: ott 1564-ben mondják majd ki a vallási türelmet, Tordán. Ez az év azonban Európa másik országában is emlékezetes dátum, hiszen az ekkorra radikális változásokon áteső Svájcban meghalt *Kálvin János*. Genf városa a prédikátor halála idején a Kálvin névvel fémjelzett nemzetközi mozgalom centruma volt. Olyan hely, amelyet a biztonság, az

erkölcs és a puritán szemléletmód jellemez, és amelyről *John Knox* úgy ír egy helyütt, hogy az „Krisztus tökéletes iskolája” a földön.

A genfi reformok

A prédikátor elsődleges céljaként az erkölcs és a rend megszilárdítását tűzte ki, ennek érdekében hozott intézkedései tették Genf városát a protestantizmus nemzetközileg elismert fellegvárává. A példa előtte korábbi mentora, *Martin Bucer* egyházi struktúrája, amelyet a strasbourgi reformátor nem tudott megvalósítani. Ez azt jelentette, hogy létrehozta a városi hatóságokkal párhuzamosan működő genfi egyház döntéshozó és fegyelmi testületeit. E felépítménynek négy szolgálati funkciója volt: a pásztori, a tanítói, a presbiteri, valamint a diakónusi. A lelkipásztorok a gyülekezetről való gondoskodás feladatát kapták, a tanítók – Kálvin magát is közéjük sorolta – az oktatásért feleltek, a presbiterek a gyülekezet életének fegyelmét tartották szem előtt, a lelkipásztorokkal alkotott közös testületüket nevezte konzisztóriumnak. A diakónusok rendje ez utóbbi grémium útmutatása alapján végezte feladatát (adakozás, jótékonykodás). Rendszerét sok országban másolták később, szerte Európában. Kálvin ottani munkásságának más gyümölcsei is születtek. 1559-ben megnyitotta kapuit az Akadémia, s ennek élére ő került. Fontos volt ez a genfi lelkészutánpótlásban, valamint a missziós lelkészek képzésében, hiszen a következő években sokan mentek közülük Franciaországba, ahol éppen dúlt a vallásháború a felekezetek között. Számos menekült fordult meg a városban, akik magas szintű teológiai tanulmányokkal felvértezve tértek vissza hazájukba, s megalakították a maguk kálvinista közösségeit. Ezenkívül működött ott – a diakónusok munkájának köszönhetően – közkórház is, igaz, ennek alapjai már Kálvin előtt léteztek. Az intézmény a genfi betegeket látta el, de a menekültek számára a tehetősebbek külön segélyalapot hoztak létre – ezt szintén diakónusok irányították. Az erkölcsi törvények betartását a konzisztórium felügyelte. Itt foglalkoztak vallási kérdésekkel és egyéb jelenségekkel (babonáság, varázslás), valamint – ha a presbiterek nem tudták kezelni azokat – személyes nézeteltérések ügyében is eljárhattak (családi viták, nyilvános veszekedések). Kálvin kulcsfontosságúnak tartotta, hogy jól szervezett egyházat építsen fel, hiszen a református közösségek sokáig nem számíthattak uralkodói körök támogatására. Ennek híján a megmaradás

zálogát a politikai és egyházi támadások tüzeiben is megmaradó erős intézményi keretekben látta.

Miért éppen Genf

Amikor Kálvin 1541-ben Strasbourgból áttette székhelyét Genfbe, ismerős terepen mozgott, hiszen 1536-ban átutazóban volt a városban, célállomása ekkor Strasbourg volt. Az út veszélyessé vált, így kénytelen volt megszállni Genfben. *Guillaume Farel* nehezen visszautasítható kérésére – lényegében Isten büntetésével fenyegette meg, ha továbbáll – végül két évig itt maradt. Feladata az evangéliumi mozgalom megerősítése volt, tanítóként a Bibliát oktatta. Rövidesen a genfi egyház lelkipásztorává is lett, de 1538 tavaszán a városban kibontakozó, a hit kérdéseit és gyakorlatát érintő viták miatt száműzték Genfből. Bázélbe ment – ott az is megkérdőjeleződött benne, hogy Isten lelkészi munkára hívta-e őt el. A bizonytalanságból az billentette ki, hogy meghívást kapott Strasbourgba – mind írói, mind lelkészi hivatását gyakorolhatta. Prédikációit szívesen fogadta hallgatósága. Más eredményei is lettek ott-tartózkodásának. Megismerhette a német területeken bevett állam–egyház viszonyt, és letisztulhatott az általa helyesnek tartott modell. Tapasztalatokat gyűjtött az egyházigazgatásról és a rendszabályok alkotásáról. Ezeknek később szintén nagy hasznát vehette. A város vezető reformátora, Bucer tanácsára ott házasodott össze egy özvegyasszonnyal, így az anyagi nehézségeit leszámítva nem volt olyan ok, amely miatt a továbbállást tervezte volna. 1540-ben azonban befutott Genfből egy küldöttség, hogy meggyőzzék, térjen vissza korábbi állomáshelyére. Ez végül meg is történt, Kálvin visszatértkor annál az Igénél folytatta a tanítást, amelyiknél néhány évvel azelőtt abba kellett hagynia. De hogyan került a francia származású Kálvin János Svájcba?

Száműzetés és útkeresés

Kálvin János Franciaország északi részén, Noyonban született 1509-ben. Tudományos pályára szándékozott menni, Párizsban, Orleáns és Bourges városaiban tanult, mindenekelőtt jogot. Húszas éveiben megtért, és a reformáció irányzatához csatlakozott, így Franciaország, amely a katolikus vallás egyik bástyájának számított, nem volt számára biztonságos hely. A menekülés apropója *Nicolas Cop*, a párizsi egyetem rektorának 1533-as beszéde volt, melyben az egyház reformjának szükségességét emlegette. A megnyilvánulásnak közfelháborodás lett a következménye, és bár arra nincs egyértelmű

bizonyíték, hogy Kálvinnak – aki ismerte a rektort – köze lehetett a szövegezéshez, mégis úgy érezte, nem biztonságos maradnia. Bazelbe vitte útja, ott kezdte el megszövegezni fő munkáját, az *Instituciót*. A könyv 1536-ban jelent meg először hat fejezettel, de a szerző a következő évtizedekben folyamatosan dolgozott rajta. 1559-es kiadásakor már nyolcvan fejezetből állt, négy könyvre osztva. Némi franciaországi kitérő után – ahogy korábban olvashattuk – Genfben kötött ki.

Institutio Religionis Christiane

Kálvin János fő művét, A keresztyén vallás rendszerét végleges formában 1559-ben Genfben jelentette meg. Rendszerező jellegű teológiai írásával új műfajt alkotott: a világot teremtő, az embert megváltó és annak életét megváltoztató Istenről, valamint a keresztyén életéről szóló bibliai tanítását foglalta össze. A teljes mű első magyar nyelvű fordítása Szenci Molnár Albert nevéhez fűződik, 1624-ben nyomtatták ki Bethlen Gábor erdélyi fejedelem támogatásával.

A fáradhatatlan igemagyarázó

1564 tavaszán Kálvint már sok betegség gyötörte (migrén, bélpanaszok, köszvény, tuberkulózis), míg végül május 27-én hívta magához a Teremtő. Személyiségére az utókor sok jelzőt használ, jellemének kedvező és kedvezőtlen vonásaira egyaránt. Nem volt kellemes vitapartner, kiváló memóriája (az egyházatyákat olykor fejből idézte) miatt nehezen lehetett megfogni egy-egy disputában. Karikadobó versenyen ugyan részt vett néha, valamint egy gombfocihoz hasonló játékot is szívesen üzött, de a szórakozás távol állt tőle. Elképesztő munkabírással dolgozott, rendszerint a hajnali órákban kelt, írt, levelezett, tanított, jogászként segített törvényeket szövegezni, és mindenekelőtt prédikált. Hetente többször tette ezt, általában jegyzet nélkül, egy nyitott Bibliával maga előtt. Vasárnaponként az Újszövetséget, hétköznap az Ószövetséget magyarázta, az Igét részletesen elemezve. Ennek következtében igen termékeny igemagyarázóként tekinthetünk rá. A Biblia elsődlegessége és a hit gyakorlati alkalmazása volt teológiájának alapja. Miután az említett májusi napon, az esti órákban meghalt, saját kívánsága szerint jeltelen sírba temették. Kultusz nem alakult ki körülötte, de hatása, teológiája évszázadokon ível át.

Németh Máté
reformatus.hu

A presbiteri szolgálat kihívásai a 21. században

Ezzel a címmel került megrendezésre Vésztőn 2024. május 11-én az a presbiteri konferencia, melyet a Magyarországi Református Presbiteri Szövetség Békés megyei területi szervezete bonyolított le. A konferenciát Dorcsák Ignác mint a házigazda, Vésztői Református Gyülekezet lelkipásztora köszöntötte és nyitotta meg, majd a megyében szolgáló lelkipásztorokból létrejött együttes vezetésével több ismert éneket énekeltünk el.

A könnyűzenei hangszerelésben megszólaló dallamok Istenre figyelő közösséggé kovácsolták a jelenlévőket, akiket Demeter Ottón, a Békési Református Egyházmegye esperesén keresztül szólított meg az Ő szava. Az Apostolok Cselekedeteinek 1. részéből a 10–11. versekből megszólaló ígék nyomán esperes úr kedves történeteken keresztül világította meg, hogy milyen sokszor értelmetlenül várunk valamire. A Jézus mennybemenetelekor az égre bámuló tanítványokat is felrázza az angyal szava. Nem várakozni kell a presbiternek sem, hanem cselekednie. A tanítványoknak Jézus megmondta, mi a feladatuk, ám cselekedni nekik kellett. S Ő ma is megmondja, mi a küldetésünk a saját helyünkön, gyülekezetünkben. „Mire vártok még?” - tette fel a kérdést az igehirdető. „Menjetek és tegyétek.” Sokat nyavalygunk, mindenfélére hivatkozunk, de nem jutunk el a cselekvésig. Nem ott kell keresnünk Jézust, ahol nincs. Ő nem hagy minket magunkra, maga helyett Pártfogót küldött. Ezáltal akar velünk lenni. S végül Pál apostolnak az Efézusiakhoz írott levelének egy mondatát helyezte a szívünkre esperes úr, amelyet kívánságként is adott a résztvevők számára: „Krisztus lakjék hit által a szívetekben”. Az áhítat végén ismét a lelkészekből álló együttes szolgált.

Erdei Gábor, a Presbiteri Szövetség Békés megyei összekötője köszöntötte a konferencián megjelenteket. Haggeus próféta könyvéből idézett: ettől a naptól fogva áldást adok! Ezzel bízatta egykor és biztat ma is minket Istenünk, és valóban hatalmas ajándék, hogy áldássá lehetünk, akár mint presbiterek egy-egy gyülekezetben. Felkérte a megjelent vendégeket, a különböző testvér szövetségekből érkezőket, hogy köszöntsék a konferenciázókat.

Tóth András a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségének elnöke a testté lett ige fontosságára hívta fel a figyelmet,

akiben Isten teljessége volt jelen. Hálát adott továbbá, hogy részt vehetnek a konferencián, s elmondta, mennyire aktuális a témaválasztás.

Mészáros János az Érmelléki Református Presbiteri Szövetség elnöke, megköszönve a meghívást, elmondta, hogy személy szerint is örül annak, hogy együtt vagyunk, mert máshol is eltölthetnénk egy ilyen szombati napot, de akik itt összegyűltek, egymás és Isten társaságát választották. Szerinte igenis szükség van az ilyen és hasonló képzésekre, találkozókra minden presbiternek, hisz Krisztus is tanította a tanítványait.

Vaszi István a Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének az elnöke János első levelének 3,18–22. verseivel buzdította a presbiter testvéreket: „*Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valóságosan. Ebből tudható, hogy az igazságból valók vagyunk. És akkor az ő színe előtt azzal biztatjuk a szívünket, hogy bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünkénél, és mindent tud. Szeretteim, ha pedig a szívünk nem ítél el, bizalommal szólhatunk Isten előtt; és amit kérünk, megkapjuk tőle, mert megtartjuk parancsolatait, és azt tesszük, ami kedves őelőtte.*”

Erdei Gábor lezárva a köszöntések sorát, a közösségért, az egységért adott hálát és mindenkinek megköszönte a kedves szavakat és a jelenlétet.

Rövid szünet után a konferencia a művelődési központ színháztermében folytatódott a nap témájával: *A presbiteri szolgálat kihívásai a 21. században*. Dr. Szalai Zsolt közgazdász, szentendrei főgondnok rövid bemutatkozás után kezdte előadását. Elmondta, hogy egy kihívásokkal teli világban élünk, mely nem ismeretlen folyamat a történelemben. S keresztyén emberekként azt is tudjuk, hogy mindaz, ami ma is látható, a háborúk, a bolygónk pusztítása, az az Istentől való elszakadás következménye. Ebben a világban, amelyet mi, emberek alkottunk, ebben kell egy gyülekezet vezető testületének tagjaként megállni. Feltette a kérdést, ki is a presbiter, és mi a presbitérium? Egyházunk alkotmánytörvénye világosan fogalmaz: *a presbitérium a gyülekezet anyagi és lelki életének a sáfára*.

Az előadó a 'vezető' fogalmát igyekezett definiálni, amelyet egészen tágra értelmezve, nagyon sokakra alkalmazhatunk, hiszen vezető az, aki másokra hatással van. Ebben az értelemben lehet vezető egy szülő, vagy egy pedagógus is. A Szentírás egészét vizsgálva azt láthatjuk, hogy Isten minden időben állított vezetőket népe élére.

Ugyanakkor az Újszövetségben már azt láthatjuk, hogy nincs egyszemélyi vezetés, hanem egyre jobban a testületi vezetés formája kezd kirajzolódni már a korai gyülekezetek életében is.

A presbiter három alapvető szerepe: *1. a sáfár*. A sáfár az Isten megbízottja, akinek Ő a maga tulajdonából ad, de csak kezelésre, használatra. Ez azért fontos, mert a sáfár így tudja, hogy minden az Istené, s éppen ezért fog felelősséggel tekinteni megbízatására, amelyhez Tőle kapja a mandátumot. A sáfár legfőbb tulajdonsága a hűség és a felelősség.

2. A pásztor. Az egyházban vezetési, vagy pásztorolási krízis tapasztalható? Látása szerint az utóbbi. A pásztorolás magában foglalja a vezetést, de fordítva nem működik. Egyre több vezetéssel kapcsolatos kutatásban és innovációban megjelenik a pásztorlás ősi gondolata. Az Újszövetségben többször olvashatunk a vezetőkkel kapcsolatban a pásztorról, aki legelteti a nyáját. Fontos momentum ezekben az igékben, hogy minden alkalommal Isten nyájáról beszélnek. A földi pásztoroknak nem sajátja a nyáj, hanem ő az Isten nyáját őrzi, tereli, védelmezi, pásztorolja. Fontos gyakorlati része ennek, hogy a pásztor tiszta evangéliumot és tanítást ad, ezzel táplálja a rábízottakat. A pásztoroknak a legfontosabb tulajdonsága a jelenlét, a mindig rendelkezésre állás. Nemcsak a gyengéknek, hanem a magukat erőseknek gondolóknak is szükségük van erre.

3. A tanítványi lét. Ha a presbiter nem Krisztus tanítványa, akkor nem presbiter. Fontos a tanulás. A presbiternek mint tanítványnak a legfontosabb tulajdonsága az alázat. Tudja, hogy soha nincs készen, hogy még nem ért célba. Mindehhez rugalmasságra, nyitottságra, kitartásra is szüksége van.

Ezek után tért rá az előadó a presbiteri tiszttel 21. századi kihívásaira. A sáfárság oldaláról nézve a legfontosabb kihívás: a pénz, az idő az ajándékok és a talentumok. A presbiternek, mint sáfárnak megelégedettnek kell lennie, hogy ne legyen rabja a pénznek, hogy ne az anyagiak határozzák meg életét, és szolgálatát. Fontos, hogy a szétfolyó időben, amiből sohasem elég, megtalálja az alkalmas pillanatokat, a lehetőségeket. Ehhez be kell látnia a tisztséget vállaló személynek, hogy a presbiteri tiszttel, az nem egy a sok más egyéb szerepe, tevékenysége közül, hanem minőségileg több és más, amely az élete egészére hat, és átalakítja azt. A presbiter egyik fontos tulajdonsága az elérhetőség, a rendelkezésre állás. A tehetség, az adottság, a talentumok nem azért adtak, hogy azzal ne éljünk. A presbiter nem mondhatja, hogy a gyülekezetnek, az egyháznak

elég lesz ennyi is, hogy jó a kevesebb. A lényeg, hogy az adott helyzetben a legjobbat tudja nyújtani magából, az Istentől kapott talentumaiból. Ehhez fontos tisztázni az Istenhez való kapcsolatát, és sohasem szabad elfelejteni a Kálvini gondolatot, hogy amit ad, legyen az bármi, az Isten dicsőégére adja oda.

A pásztorlásban lévő kihívások elsődlegesen a kitartással írhatók le. A pásztor az, aki felügyeli a nyáját, aki ott áll mellette. A presbiteri tiszt éppen ezért őrállói tiszt is egyben. Ott kell lennem, jelen a gyülekezet életében. A pásztori szolgálat mindig közösségben értelmezhető. Ebben az értelemben a presbitérium, mint őrállói közösség van jelen a gyülekezetben. A tanítványi lét kihívása éppen az, hogy mennyire vagyok tanítható, és mennyire tudok én másokat tanítani.

Az előadó mindezen kihívások illusztrálására, és a fentebb elmondottak bemutatására, érthetőbbé tételére példaként egy újszövetségi presbitert hozott. A presbiter, akinek portréját elénk adta, József volt, akinek az első gyülekezetben a Barnabás nevet adták, ami azt jelenti a vigasztalás fia. Már neve is beszédes volt, ám ha személyére nézünk, egy hétköznapi, egyszerű embert ismerhetünk meg benne, aki olyan volt, mint mi. Azt olvashatjuk róla, hogy anyagilag hűséges volt, mert földjét eladta, és az árát beszolgáltatta a gyülekezet részére. Amikor Saulból Pál lesz, akkor ő az első, aki bizalmat szavaz a korábbi ellenségnek, és igyekszik mindenki mást is meggyőzni arról, hogy változtassa meg véleményét vele szemben. Ennek további bizonyítéka, hogy elmegy Saulért Tarsusba, és együtt kezd el tanítani vele. Később konfliktusba keveredik Pállal egy ifjú tanítvány, Márk miatt, mert nem értenek személyével és viselkedésével kapcsolatban egyet. Pál nem akar törődni azzal, aki nem kész velük tartani, amikor hívják. Barnabás pedig a kezdő, csetlő botló hívőt látja meg benne, akinek szükséges a biztatás, és ugyanúgy bizalmat szavaz neki is, ahogy egykor Pálnak. Egyébként később Pál a fentebbi ifjút pozitív értelemben megemlíti egy levelében, amely azt bizonyítja, hogy Barnabásnak lett igaza, és jó keresztyén lett Márkból.

Barnabástól tehát megtanulhatjuk a hűséges, felelős sáfárságot, az őrállói, pásztori tiszt fontosságát, és a tanítani és tanulni képes tanítványi létet.

A gazdag tartalmú előadás után lehetőség nyílt kiscsoportos feldolgozásra. Jó volt együtt beszélgetni, ahol egészen személyes hangvételű bizonyágtételek is elhangzottak. Olyan jót

beszélgettünk, hogy fel sem tűnt, hogy eltelt a meghatározott egy óras időkeret. Végül összegeztük azt, amit a kiscsoportokban egymással megosztottunk, majd ebédrel ért véget a nap.

Minden tekintetben értékes, megerősítő együttlétet vettünk részt, amely nagyban gazdagította ismeretünket, megerősített a szolgálatban, és megmutatta felelősségünket, és a presbiteri lét szükségességét, szépségét, komolyságát és rangját.

Koncz Zsolt lp.

Az Ő Fiának vére megtisztít Zsinati lelkeszi elnöki székfoglaló

Főtiszteletű Zsinat! Kedves Testvérek!

Igei üzenet

Isten Igéjén tájékozódunk, és beszédes a mai Ige.

„Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekedjük az igazságot. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje.” (1János 1,5–10)

Az Úr elé csak bűnbánattal, bűnvallással járulhatunk. Nem a másikra mutatunk, hanem mi saját magunk tartunk bűnbánatot. Most is töredelmes szívvel állunk az Úr előtt. A holnapi úrvacsorára készülve konkrét vétkeinket is megvalljuk. De áldott legyen az Isten, hogy az Ő Igéjének üzenete, a testet öltött Ige, Jézus Krisztus, aki megváltott és megtart; Ő hű és igaz, megbocsátja bűneinket, Jézus vére megtisztít minket. Őelőtte állunk, az Ő kegyelmébe kapaszkodunk, Őrá hagyatkozunk. Ezért tele vagyunk reménységgel és örömmel, megalázzuk magunkat, de nem félünk, és egyre kristálytisztábban látjuk, hogy a mi feladatunk – szolgálatunk minden területén – az egyetemes, krisztusi evangélium hirdetése minden népnek, ezért nem menekülünk olyan látványos pótcselekvésekbe, amelyek ezt a szolgálatot kívánják. Így lehet

közösségünk az Úrral és egymással, hogy eme legfontosabb szolgálatot betölthessük.

Az Ige arra is utal, hogy vannak olyan idők, amikor az Igét úgy lehet leginkább hirdetni, hogy megéljük az Igét, a megszentelődés útját járva, miközben egyre hitelesebbé formál minket az Úr. Életünket látva mások megkérdéznak bennünket, amire a válasz lehet Isten Igéje. Vannak tehát olyan idők, amikor többet kell hallgatni, és csak csendben, tenni a magunk dolgát, a magunk helyén, ezzel mégis az Isten országát építve. Vagyis nem sötétségben járunk, hanem világosságban, az Úr világosságát ragyogjuk tovább, az Isten dicsőségét szolgáljuk, és a mi életünk is egyre tisztább lesz.

Az iménti állítás csak megerősíti azt, hogy a hit hallásból van, és az Úrtól készített alkalmakon és időben mindig felkészülten, hittel, bátran szóljuk az Igét. „*Mily drága a Te szereteted, Istenem*”, olvassuk a 36. zsoltárban. Isten kegyelme nem egy olcsó, hanem egy drága véren szerzett kegyelem, amivel nem lehet visszaélni.

Teológiai alapvetés

Az igei üzenet után, egy rövid teológiai alapvetésként hadd szóljak arról a gyakorlati teológiai, homiletikai alapelvről, amit Craddock fogalmazott meg a „Prédikálás” című művében, és ami messze túlmutat a prédikáláson, minden szolgálatunkra, hiszen az egyház minden élettevékenysége igehirdetés. Reménység szerint minden külön hozzáfűzés nélkül érzékeltetni fogjuk ezeknek az igeszolgálati alapelveknek aktualitását, amely szinte programadó is lehet, de amelyeket külön, konkrétan is megnevezek majd.

A prédikáció csendből elinduló. A hiteles emberek csendje – mondja Craddock – nem a titokzatosság, vagy a figyelemfelhívás csendje, hiszen amikor ezek a csendjüket megtörték és megszólaltak, szavaik tekintélyesek, világosak, szabatosak és megszólítók lettek. Persze vannak negatív és fájdalmas csendek, hallgatások, amelyek félelemből, levertségből, gyávaságból és büntudatból fakadnak. Nem erről a csendről van itt szó. Isten hallgatása Isten kinyilatkoztatásának szerves részét képezi. A csendből előlépő Ige pontos leírása Jézus Krisztusnak és a prédikálásnak. Ha a prédikációnk, és minden szolgálatunk, az Istentől rendelt időben így lép elő a csendből – mert azt komoly és tevékeny csend, azaz készültség előzte meg –, akkor mondataink alig várják, hogy röviden és tömören megszólalhassanak. Vannak olyanok, akik kényelmetlenül érzik magukat a csendben.

Mindannyian egyre inkább egy olyan kultúrának vagyunk a gyermekei, amely mindent a nyilvánosság elé visz, amelyben mindenki mindenről megállás nélkül beszélhet. Egy ilyen kultúra gyanúval kezeli a hallgatást, és azt érzi, hogy neki mindenkor és mindenképpen szólania kell.

A prédikáció suttogásban meghallott. Isten kijelentése, önleplezése nem mindenki számára nyilvánvaló. Isten ugyanis nem kiáltva, hanem suttogva törte meg a csendet. Isten nem mártotta az ujját a felhőbe, hogy mindenki számára látható módon felírja az égre: „szeretlek”. Pál megtérése során, a vele lévőek vélhetően láttak valami világosságot, de Jézust nem látták, a mennyei szózatot nem hallották. Kevés prédikátor mondhatja el azt magáról, hogy elhívásuk olyan hangos szózatként érte őket, hogy egész családjuk hallhatta azt. Isten kijelentése a teremtet világban, de még Jézus Krisztusban sem lett egy lehengerlő, mindenki számára nyilvánvaló, meggyőző és megrendítő kiáltássá. A kijelentés még Jézus Krisztusban is suttogás. Isten, Jézusban a testben fátyolozta el magát, ezért amikor Péter megvallotta a hitét Jézusban, mint Isten Fiában, akkor ezt a Szentlélek által tehette meg. A hit kapcsán arról van szó, hogy a hívő döntött, magára vállalta a kockázatot, igent mondott a nemek világában, előrehajolt, meghallotta a suttogást, és hitte, hogy az Isten üdvözítő hangja az. Mi magunk is sok „azért mert”-től és „annak ellenére, hogy”-tól körülvéve dönthettünk és juthattunk el odáig, hogy mi láttuk az Ő dicsőségét (János 1,14). A mi hitünk, amely olyan egyértelmű számunkra, nem olyan egyértelmű másoknak. Ne legyünk türelmetlenek és kritikusak, de leereszkedők sem azokkal, akik még nem hallották vagy látták meg azt, amit mi láttunk és hallottunk. Pál tudta, hogy a Krisztus keresztségének Isten erejeként és bölcsességeként való prédikálása botrány és bolondság sokaknak, ő azonban ennek ellenére sem volt hajlandó a suttogást kiáltássá változtatni; noha a suttogást nem mindenki hallja.

A prédikáció háztetőkről kiáltott. Isten Igéje a fülbe jutva suttogás, az ajkat elhagyva, kiáltás. Amit fülbe sűgva hallotok, azt háztetőkről hirdessék majd (Máté 10,27). Ami eddig rejtett volt, az feltárul, jelenidejűvé téve a krisztusi jövőt. A kiáltás nem az előadásmódra vonatkozik, hanem annak nyilvánosságára, a nyitott közlési jellegére, az üzenet egyetemességére, fontosságára, sürgősségére, valamint a kiáltás tartalmára és módjára; vagyis arra, hogy ez a kiáltás mindig a krisztusi megváltás és megtartás reményteli evangéliumát hordozhatja,

mégpedig krisztusi szeretettel és állhatatos hűséggel. A kiáltás figyelmeztetés a gonosz minden erői számára; létezik egy másik hang is, egy másik jogigény is az emberi életre. Erről rendkívül fontos tudni mindenkinek, azoknak is, akik nem közénk tartoznak. A kiáltás azonban mindig sottogást is hordoz magában, mert soha nem egy mutatónyosbódé kikiáltói vagyunk, sem nem evangéliummal házalók. A prédikálás: szertekialtani a sottogást. Ez bátor és világos szólást jelent, de az Igében való bizalommal, hiszen a mag önmagában hordozza jövőjét, miközben tiszteletben tartjuk a hallgató részéről akár az üzenettel szembeni ellenállást is, hiszen a csacska prédikációk és a hírvető színjátékok nem keltenek ellenállást.

Szolgálatra való elhívás

Az igei üzenet és a teológiai alapvetés után, azokból kiindulva néhány konkrétumot hadd mondjak szolgálatainkra nézve.

Miként állok itt? Alázattal, félelemmel; de mégis hittel, reménységgel, naponta elkért bizonyossággal, a Jézus Krisztus ügye, és a református anyaszentegyházunk iránt elhívott szeretettel, valamint azért való könyörgéssel, hogy tegyen alkalmassá az Úr (2Korinthus 3,5), hiszen még több szolgálatról és felelősségről van szó, amelyre tekintve csak megrendülni lehet.

Az elmúlt pár hónapról néhány szó. Hiszem, az Úr javunkra fordítja a keserűséget (Ézsaiás 38,17). Ezért mindenkor bízunk! (2Korinthus 5,6) A Magyarországi és a Magyar Református Egyház nagy családjában, egységgel és alázattal – még kritikus időkben is – mindent megtettünk azért, hogy a nehéz helyzetben lévők, bántalmazottak, rászorulóknak ügyét a Jézus Krisztustól tanult szeretettel hordozzuk. Ezt bizonyíthatják sokan, akik szintén kétség nélkül tudják, hogy egyházunkban elfogadhatatlan bármiféle bántalmazás! Meggyőződésem, hogy valójában annyi gyülekezetünk van, amennyi saját adományokból önellátó. Mindig a hívő, hálás adakozásból fakadó öfenntartásra buzdítottam a dunántúli gyülekezeteket, az intézmények átvételében pedig bölcs mértéktartásra. Ugyanakkor az egyházak túlnyomórészt közfeladatok ellátására kaptak támogatást, közoktatási és szociális infrastruktúráik rendbehozatalára, valamint templomaik megújítására, amelyek a településeink és a keresztyén örökségünk részei. Az egyházaktól egykor elvett ingatlanokat romokban vettük vissza a kilencvenes években. A közfeladatok ellátására

azokat a támogatásokat kapjuk, amelyeket minden más intézmény is megkap. Óvodáink, iskoláink áldássá lettek, szociális intézményeinkbe százas nagyságrendű a várólista, gyülekezeteink egy-egy település közösségi életének szerves részei.

Mit kell tenni? Először is Isten iránti hálával köszönetet kell mondanunk azoknak, akik zsinati lelkészi elnökként előttünk jártak az elmúlt harminc évben, ide gondolva a presbiteri elnököket is, most csak egy tagmondatban említve meg őket (Zsidókhöz írt levél 13,7): dr. *Hegedűs Lóránt* elnök püspök urat és a Károli Gáspár Református Egyetemet, dr. *Bölcskei Gusztáv* elnök püspök urat és a Kárpát-medencei Magyar Református Egyház létrejöttét, dr. *Szabó István* elnök püspök urat és az alapszerződéseink rendezését, *Balog Zoltán* elnök püspök urat és az utóbbi három év lendületét.

Az utóbbi három év lendülete közvetlenül is érint bennünket. Ezzel kapcsolatos hálaadásunkat csak kiemelni az a tény, hogy ez a hálaadás bűnbánattal teljes. Látjuk mindannyian, minden nap és minden perc kegyelem, az életünkre és a szolgálatainkra nézve. Nagy kérdés, hogy miként vehet részt az egyház a közéletben, hogy hiteles és egyetemes prófétai, tanítói, lelkigondozó és evangélizáló szolgálata ne sérüljön. Hálát adunk tehát az elmúlt három és fél év lelkiségért, Igére figyelő és imádkozó kegyességéért. Hálát adunk azért az egységért, amit ebben az időszakban az Zsinati Elnökségi Tanácsban megéltünk. Mindent és mindenkit megmozgató folyamatok indultak el. Sokan talán meg is ijedtünk ezektől, magától a tempótól is? Megalkottuk a bükkszentkereszti pontok alapján a legfontosabb szolgálati területeket, szem előtt tartva az egész Kárpát-medencét is. Ebben a munkában figyelembe vettük a Bölcskei püspök úr idején megalkotott nagyívű megújulási programot, az akkori Jövőkép Bizottság munkáját, megbecsülve az elődök munkáját, és nem mindent újra kitalálva. Átalakult a zsinati hivatal, ledelegálva feladatokat, felelősségi köröket, hitet és szakértelmet figyelembe véve. Komoly és élő missziói munka kezdődött, újraszerveződött a Gyökössy Intézet, továbbra is eleven maradt a Kárpát-medencei Magyar Református Egyház szolgálata, áldott egységnapokkal, miközben ez a szervezet magához ölelte, jogilag is rendezve a világban élő magyar református egyháztesteket és egyházszervezeteket, a Károli Gáspár Református Egyetem harminc éves jubileumának megünneplése is megtörtént, emléktáblát állítva az alapító püspöknek, elkezdődött a lelkészképzés reformja, elkészült a

református nemzetstratégia, elindultak a tematikus évek, felemelő programokkal, amelyeknek csúcsa az országos lelkesztálkozó volt.

Mit kell tenni ezek után? Amikor erről szólok, mindig azzal a könyörgő lelkülettel teszem, hogy az Úr járjon előttünk, Ő cselekedjen általunk, és csapja be előttünk az ajtót ott, ahová nem szabad bemenni... Megrendültünk, megnyugodni, Igére figyelni, imádkozni kell, hadd térjünk magunkhoz, az Úrhoz fordulva, újra egységben, hitben és reménységben szolgálva. Az Úr, adjon nekünk bocsánatot, megújulást, és ezért mindent meg is kell tennünk. Stabilizálni kell, hitelünket visszaadni azoknak, akik csalódtak bennünk. Ugyanakkor kérjük: Ne bántsanak tovább bennünket; hagyjanak minket szolgálni; bocsásson meg azok, akiket megbántottunk, engedjék jóvátenni; más felekezetek adjanak testvérkezet... Az elkezdett munkát folytatni szeretnénk. Nagy szakértelemmel rendelkező, elhívott munkatársak vannak a Zsinati Hivatalban, akikben bízunk, és akiknek szakértelmére továbbra is szükség lesz. Őket is szeretnénk biztatni, lelkileg erősíteni. Ugyanakkor meggyőződésem, hogy most, éppen a fenti célok érdekében hátrébb kell lépni, lassabban és csendesebben kell dolgozni, de ugyanazzal az odaadással, hitvalló bátorsággal – hiszen az áldás nem a külső nyüzsgéstől függ –, és közben hagyni a megszentelő és a hitelességet ajándékozó Úr munkálkodását. Ugyanakkor olyan világban élünk, ahol rengeteg feladatunk van, túl a törvényalkotáson és a működtetésen, bár ezek is nagy dolgok. Ahogy elmondtam, az említett területeken ezek a feladatok folynak tovább, ahol kell, ott javítunk, miközben továbbra is odafigyelünk a prófétai, hitvallói, tanítói, lelkigondozói és mindenekelőtt evangélizáló szolgálatunkra, a teológiai alapvetés szerint, de sorolhatnám a közoktatást, a szeretetszolgálatot, a Károli Egyetemet, a Bethesda Kórházat, a kommunikációt, a Nyugdíjintézetet. Nagyon fontos a kárpát-medencei református egység munkálása. Mindenkire gondolunk; mindenkire próbálunk odafigyelni; nem erővel, nem hatalommal, hanem Szentlélekkel (Zakariás 4,6). Egyházközség, lelkipásztor, főgondnok, presbiter, gyülekezeti tag, egyházmegye, egyházkerület előttünk van, egy testként, minden közoktatási és szociális intézményeinkkel, minden irodánkkal, osztályunkkal, hogy a Krisztus testének tagjaiként buzogjunk, ne kioltva, hanem segítve egymást (Efezus 5,29–30).

Kiemelnék ezeken túl néhány gondolatot. Békességet adj Urunk a világban; miközben az a kérdés, tudunk-e békességet munkálni legalább magunk között, de a megosztott világban is, ahogy Pál Korinthusban – amelynek tanúsága a Korinthusi második levél –; nem olcsó kompromisszumokat kötni, hanem a krisztusi evangéliumból és igazságból nem engedve, de a saját gyarló önérdemes igazunkból igen, így krisztusi módon konfliktusokat kezelni, békességet munkálni. Adj békességet Urunk ott, ahol konkrét háborútól szenvednek testvéreink, Kárpátalján, telve hitvalló kitartással, „noha kívül harc, bennem félelem”. Add, Urunk, hogy hidakat tudjunk építeni, hiszen nem mondhatunk le azokról, akik közömbösök – például a népszámlálás 40%-ára gondolva –, és azokról sem, akik mást gondolnak, mint mi. A teológiai alapvetésben erre is történt utalás. Meg kell találni az utakat egymáshoz a Krisztusban, bármilyen lehetetlennek tűnik is, hiszen ami embereknek lehetetlen, az Istennél lehetséges (Márk 10,27). A szentlelkű szándék kell, az eredményt pedig ebben is, és minden szolgálatunkban az Úr adja az Ő mindent tökéletesen elrendezett akarata és rendelése szerint. A belső dolgainkat beszéljük meg magunk között, személyesen, kiskörökben, miközben nem kell mindent azonnal szóvá tenni a nagy nyilvánosság elektronikus pengeélein.

Személyes vallomásomról néhány szót szintén szabadon szólni. Nem készültem erre a szolgálatra. Isten megtartó kegyelmében bízva, szeretett egyházunkért vállaltam el a jelölést. Mivel két és fél év van hátra a ciklusból, én inkább az elengedés fázisában voltam már. Mindent igyekszem megtenni, mindent az Úrtól várva, minden testvéremben bízva, kérve az Úr erő feletti erejét; de kérnék támogatást, segítséget, türelmet, szeretetet, mindenekelőtt imádságot. A püspöki szolgálatom ideje alatt próbáltam pásztori lelkülettel mindenkire odafigyelni; minden telefonra, üzenetre, kérésre, találkozóra, gyülekezetre, intézményre, észrevételre szinte azonnal reagálva. Nem tudom, ez miként lehetséges ilyen szinten? Nyilván, a delegálás működik, de ugye értik, hogy a pásztori lelkületben ennél a vezetéselméleti kérdésnél sokkal többről van szó. Személyesen hálát adok Istennek, hogy mindenkor, minden nyomorúságom és gyarlóságom ellenére adott erőt odaadóan szolgálni. A konfliktusok között is vallom a krisztusi szelídség erejét.

Bizonyosságom közös fundamentumunk: Jézus Krisztus ügye örök reménységgel teljes ügy mindenkor. Az egyház bántható, visszaverhető, olykor kihaltak látszik, de Isten szeretete mindenkor munkál. Jézus Krisztus feltámadott, Ő végső győzelmet aratott bűn, betegség, halál, gonosz felett. Ez a megváltó szeretet megtérésre és megbékélésre hív, mert Isten a teljes és a boldog élet Istene, és Ő nem ilyen életet szánt nekünk, mint amilyet most élünk szerte a világban. Hisszük és valljuk, hogy Isten megváltó, megtartó, békességet szerző Isten a feltámadott Jézus Krisztusban, aki mindenki felé szeretettel forduló Úr. Imádkozunk szeretett egyházunkért, Jézus Krisztus ügyéért, és tudjuk, hogy Isten megtartó kegyelme megőrzi az Ő népét minden körülmények között. Bűnös és nyomorult, törekeny, de megváltott, megigazított és megszentelt emberként is valljuk, Jézus Krisztus ügyére és a magunk ügyére nézve is: „Istenben bízom, nem félek...” (Zsoltárok 56,12)

Imádságos zárás

Élő Isten, aki Atyánkká lettél a Jézus Krisztusban! Magasztalunk Téged, mint teremtő, gondviselő és megtartó, valamint megváltó és szabadító Urunkat! Magasztalásunkkal elismerjük, hogy csak Te vagy az Úr!

Urunk, segíts magasztalásunkban hálát adnunk a keserű próbatételekért is, hiszen Te abban is munkálkodsz érettünk, tisztogatsz, alázatra nevelsz, érleled hitünket és szolgálatainkat.

Magasztalásunkban ott feszül a bűnvalló könyörgés: Ne hagyj a gonosz törébe esni, hanem emelj fel, nézz le ránk, szakítsd fel az eget és szállj alá! Áldott légy, hogy megtartó, krisztusi irgalmad nagyobb jogos büntetésednél.

Magasztalásunk egyben bizonyosságunk megvallása is, hiszen mindenkor tudjuk, a Te szeretetedtől senki és semmi el nem választhat bennünket, ezért Te megtartod népedet a világ kezdetétől fogva annak végéig, sőt azon túl is. Magasztalunk, mert a Te ügyed mindenkor győztes ügy, hiszen Jézus Krisztusban végérvényesen legyőzted a bűnt, a nyomorúságot, a betegséget, a halált, a gonosz hatalmát.

Így mondunk közbenjáró könyörgést egymásért, népedért, hazánkért, világunkért. Urunk, könyörülj! Urunk, táplálj bennünket a Te Igéddel, és segíts minket a sok pótcselekvés helyett a szolgálatban kiteljesedni, evangéliumodat hirdetni! Urunk, könyörülj! Urunk, adj egységet, hűséget, minden egyéni sérelmet, érdeket, okoskodást félretéve!

Urunk, könyörülj! Urunk, add, hogy ne rettenjünk meg, hanem lehessünk bátrak és erősek, hiszen Te velünk vagy! De kérünk arra is, hogy ez az erő ne a mi gyarló és romboló emberi erőnk legyen, hanem a Te erőd, és a Tetőled való bátorság, amelyben a szelídség Lelkének ereje munkál, és csakis épít! Urunk, könyörülj!

Rád hagyatkozunk, feltámadott Urunk! Tele vagyunk reménységgel! Köszönjük, hogy Te már meg is hallgattál bennünket! Dicsőség Teneked, mindörökké! Ámen.

Balatonszárszó, 2024. április 24.

Steinbach József püspök

Bódás János: *Ki van jelölve a helyed*

Azért van síró, hogy vigasztald,
és éhező, hogy teríts asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezéd.
Vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat leljen karod között.
Azért roskadnak más vállai,
hogy terhüket te segítsd hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják,
s mélység felett van csak magasság.
Ha más gyötrődik, vérzik, szenved,
azért van, hogy te megmutathasd:
mennyi szeretet van benned.

Megmutattad-e néha legalább?
Enyhült, s szépült-e tőled a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt?
Ott is, hol eddig minden tiszta volt?

Ki vagy? Vigasznak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnyak.

Ki van jelölve a helyed,
ne nyugodj, míg meg nem leled.
Csak ott leszel az, aminek
rendeltettél. – Másként rideg,
céltalan lesz az életed.

Mag leszel, mely kőre esett,
elkallódott levél leszel,
mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, ami kárba veszett,
mit soh'se kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótalan,
kalász leszel, de magtalan,
cserép, amiben nincsen virág,
s nem veszi hasznod sem az ég,
sem a világ.

Gyülekezeti Krónika

A keresztség sákramentumában részesültek:

Boldi Balázs és Boldiné Buzgán Alexandra Mária leánya: **Beáta**
Dömötör Péter Richárd és Dömötörné Kiss Ágnes leánya: **Lara, Amira**

Konfirmációi fogadalmat tettek:

Farkas Noémi
Kovács Bence
Nagy Katalin
Nagy Zsófia
Szilágyi Bianka (keresztelés)
Varga Attila (keresztelés)

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízben kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged. Mert én, az Úr vagyok a te Istened.”
(Ézsaiás 43,1–3)

Gyülekezetünkben elhunytak és eltemettek:

Hajdu Sándor 60 évet élt testvérünk – Sarkad, Zsarói u. 34. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: János 20,24–29: „Tamás pedig, egy a tízenkettő közül, akit Ikernek hívtak, éppen nem volt velük, amikor megjelent Jézus. A többi tanítvány így szólt hozzá: „Láttuk az Urat.” Ő azonban ezt mondta nekik: „Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.” Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: „Békesség néktek!” Azután így szólt Tamásnak: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldaladra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.” Tamás pedig így felelt: „Én Uram, és én Istenem!” Jézus így szólt hozzá: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Hajdú Gyuláné, született Bende Ilona Margit 89 évet élt asszonytestvérünk – Sarkad, Zrínyi u. 5. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: Efézus 5,14: „Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”

Boros Józsefné, született Kölös Róza 98 évet élt asszonytestvérünk – Sarkad, Gyulai út 8. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: 1Korinthus 13: „Ha emberek

vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha profétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. És ha szétosztom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból. A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik.

De legyen bár profétálás: el fog töröltetni; legyen nyelveken való szólás: meg fog szűnni; legyen ismeret: el fog töröltetni. Mert töredékes az ismeretünk és töredékes a profétálásunk. Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes. Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek, úgy gondolkoztam, mint gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat. Mert most tükröz által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.”

*A Mindenható Isten enyhítse
a gyászolóknak fájdalmát!*

Szent Ágoston - Pünkösdi könyörgés

**Te lélegezz bennem, Szentlélek Isten,
hogy ami szent, azt akarjam.**

**Te parancsolj nekem, Szentlélek Isten,
hogy ami szent, mindig azt tegyem.**

**Te hívogass engem, Szentlélek Isten,
hogy ami szent, azt szeressem.**

**Erősíts meg engem, Szentlélek Isten,
hogy ami szent, hűséggel megvédjem.**

**Te őrizd engem, Szentlélek Isten,
hogy szent kegyelmed el ne veszítsem.**

„Közeledjete az Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok.” (Jakab 4,8)

HAGYOMÁNYOS ÉS ONLINE ALKALMAINK

Reggeli csendes percek: a hét minden napján –
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Intézményi reggeli áhítat a Gyülekezeti teremben:
szerda reggel 7:30

Imaközösség és Hétközi Bibliaióra a
Gyülekezeti teremben: szerda délután 5 óra

Vasárnapi Istentisztelet a Templomban:
vasárnap délelőtt 10 óra

Gyermek-istentisztelet: vasárnap de. 10 óra

Ifjúsági Bibliaióra: szombat du. 4 óra

Istentisztelet Újszalontán: hónap első vasárnap
du. 14:30

**Online Istentisztelet keddenként a Sarkad
TV-vel közösen** –

<https://www.facebook.com/tv.sarkad>

www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Nőszövetség: hónap első kedd du. 5 óra – a Klub
teremben

Férfi kör: havonta egyszer, szerda du. 5 óra – a
Klub teremben

„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre
el döntötte szívében, ne kedvetlenül
vagy kényszerűségből, mert
a jókedvű adakozót szereti az Isten.”
(2Korinthus 9,7)

Kedves Testvéreink!

A Magyarországi Református Egyházban mindenki egyháztagnak számít, akit a református egyház szertartása szerint megkereszteltek, valamint az a nagykorú keresztyén, aki magát reformátusnak vallja. Az egyháztagság ténylegesen akkor valósul meg, amikor valaki valamely konkrét gyülekezethez (egyházközséghez) csatlakozik, és annak tagjává lesz.

Teljes jogú egyháztagnak az, akit megkereszteltek, konfirmációi fogadalmat tett, a gyülekezet istentiszteletein és az úrvacsorai közösségben részt vesz, és gyülekezete fenntartásához hozzájárul. Az ilyen gyülekezeti tagnak nagykorúsága elérésétől kezdődően választó joga van és választható az egyházi vagy gyülekezeti választások alkalmával.

A anyagyülekezetek önfenntartóak, sem az államtól sem a közegyházról nem kapnak pénzt a működésükhöz. Az egyházfenntartói járulék befizetésével, személyes adományozással vagy átutalással, illetve a templomi perselyes adakozással járulhatunk hozzá gyülekezetünk fenntartásához.

Presbitériumunk az évi egyházfenntartás összegét *havi 1000 Ft-ban*, éves szinten *12.000 Ft* összegben határozta meg. Ez az összeg ajánlás, hiszen mindenkinek szíve és lehetősége szerint kell eldöntenie, mennyit áldoz gyülekezete működésére.

Nyári táborok:

Gyülekezeti és Intézményi Kirándulás:

Parajd és környéke
2024. július 1 – 5.

Vakációs Biblia-tábor:

2024. július 15–19.

Ifjúsági Tábor Fony:

2024. július 23–26.

**Újkenyéri
Hálaadó Istentisztelet
2024. augusztus 25.**

**Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
számlaszáma:**

**Uni Credit Bank Zrt.
10918001-00000056-54060000**